

อัลฟาเบทพร้อม

ผู้แต่ง: cosmos

ปก: Kiddo

พิสูจน์อักษร: Marirene

จัดทำครั้งที่ 1: กุมภาพันธ์ 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com,

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

..แม้ร่างกายจะแข็งแรงสูงใหญ่ ทว่ากลับมีสิ่งน่าอัปยศในเพศอัลฟา..

..ช่างเป็นอัลฟาที่บกพร่องและน่าสมเพช..

บทนำ

แก๊กรีก...

เสียงประตูเปิดดังขึ้นพร้อมกับร่างสูงใหญ่ที่เดินเข้ามาด้านใน เขากวาดสายตาค้นหาเจ้าของห้องที่มักจะบังคับให้เขามาหาเสมอ... พบร่างสูงนั่งอยู่บนโซฟา ชานนัทกลั่นใจเล็กน้อยเพื่อเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย วันนี้เขามีเรื่องสำคัญต้องบอกกับเจ้าตัว... อย่างน้อยมันอาจยังพอมีความรับผิดชอบอยู่บ้าง...

“มึง...”

เขาเอ่ยเรียกอีกฝ่าย มือหนักำที่ตรวจครรภ์ไว้นั่น... เส้นสีแดงที่ขึ้น ‘สองขีด’ ความหวังเดียวของเขาตอนนี้คือหนี...

เขาคาดหวังเล็ก ๆ ว่าพ่อของลูกจะยอมรับผิดชอบ

“มีใครมาหาคุณถึงที่”

ใบหน้าหล่อเอยหน้าขึ้นดวงตาคมมองอีกฝ่าย ในขณะที่มือยังตอบแชตกับสาว ๆ เป็นระวิง

“กู... ท้อง...” ชานนัทค่อย ๆ พุดออกมาแน่นยำชัดเจน มือเขามันขึ้นเหงื่อจนเปียกชุ่มไปหมด...

“...”

นทีนั่งเงียบเมื่อได้ยินคำพูดจากเพื่อนที่ไม่สนิท มือหนาวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะสี่เหลี่ยมกระจกใสก่อนจะเอ่ยปากถาม

“มึงท้อง ไอ้เหี้ย ฮ่า ๆ ๆ ๆ มึงเล่นตลกอยู่หรือวะ?” นทีหัวเราะจนตัวงอ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายแหม่งเป็นบ้าอะไรถึงมาเล่นมุกท้อง...

หนุ่มอัลฟาบกพร่องถึงกับสะอึกเมื่อได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูด ริมฝีปากแห้งผาก เม้มปากแน่นอย่างน้อยใจ ดวงตาคมคลอเคลือบไปด้วยน้ำสีใส

ก็รู้อยู่แล้วว่ามันไม่ดี... ทั้งที่รู้อยู่แล้วแท้ ๆ... ว่าคนอย่างมันไม่มีทางสนใจ...

“ท้องจริง ๆ... กูมีมดลูก... สามารถท้องได้เพราะร่างกายกูบกพร่อง...” เขาพูดตามจริง เขาก็ใช้ว่าจะอยากมีร่างกายแบบนี้

ร่างกายที่ไม่สามารถเป็นได้ทั้งอัลฟาและโอเมก้าเต็มร้อย...

“มึงล้อกูเล่นหรือวะไอ้นนท์ ท้องเนียนะ กูไม่ใช่อินิกมานะ เพื่อเจ้าวะ” ใบหน้าหล่อยกยิ้มมองอีกคนอย่างเหยียด ๆ ยืนขึ้นเต็มความสูงของตัวเอื้อมมือบีบ สันกรามชานนท์ แวดตาที่มีแต่ความสมเพชในตัวเขา

“...” ชานนท์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล้ากลิ่นความขมขื่นลงคอ...

ไม่คาดหวังแต่แรกอยู่แล้ว... แต่อย่างน้อยเขาควรมีเงินติดตัวไปบ้าง...

“มึงไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร... แต่ขอเงินค่าเลี้ยงดูลูกได้ไหม แล้วจะไม่โผล่มาให้มึงเห็นอีก...”

“...”

“กูจะบอกเขาว่าพ่อมันตายไปแล้ว”

ชานนท่บอกจุดประสงค์กับอีกฝ่ายตรง ๆ เขาจนตรอกไร้หนทาง... และนี่คือที่พึ่งสุดท้าย

“อ้าว... ไม่อยากเชื่อ คุณชายอย่างชานนท่จะมาแบมือขอเงินจากผม ได้สิ ๆ เอาสักกี่บาท...” นทีแสร้งยิ้มขัน เอื้อมมือหยิบเช็คเซ็นชื่อตัวเองก่อนจะปาใส่หน้าชานนท่ด้วยท่าทีที่เหยียดหยามกันสุด ๆ

“อยากได้เท่าไรเขียนเองและออกไปได้แล้ว...” เขาโบกมือไล่อย่างไม่ใส่ใจ ชานนท่ก้มลงเก็บเช็คใส่กระเป๋า ใบหน้าหล่อยิ้มเพื่อน ๆ เขาวางที่ตรวจครรภ์ไว้บนโต๊ะกระจกให้อีกฝ่ายดู...

“แล้วมึงอย่ามาเรียกร้องสิทธิความเป็นพ่อที่หลังละกัน...” เขาบอกทิ้งท้าย ก้าวขาจ้ำอ้าวออกจากห้องนทีโดยที่ไม่คิดจะหันหลังมามองคนด้านใน

ปัง...

ประตูปิดลงเหลือเพียงแค่นทีคนเดียว...

“...” เขาปรายตามองที่ตรวจครรภ์ที่อีกฝ่ายวางไว้ก่อนหน้านี้

แกร๊ก!!

“เหอะ! คิดเหอว่าจะมีวันนั้น!”

มือหนาปิดที่ตรวจครรภ์จนกระเด็นเมื่อชานนท์ออกไปได้สักพักอย่างหัวเสีย
ก่อนจะเหยียบซ้ำจนแหลกละเอียด

แกร๊ก...!! แกร๊ก...!!

ให้ตายกูก็ไม่มีวันจะไปร้องขอมีง

ตอนที่ 1

เพียะ!

แพ้มหาขนาดใหญ่ถูกพัดใส่ใบหน้าของลูกชายตน เนื่องจากไม่พอใจกับผลการเรียนของเจ้าตัว... ทั้งที่คะแนนอยู่ในระดับสูง ทว่าผู้เป็นพ่อไม่ภูมิใจแม้แต่น้อย

“คะแนนแถมกษานนท์...” ชายวัยกลางคนเอ่ยออกมาอย่างหัวเสีย มือหนาจับเน็ทโทชยับให้เข้าที่เข้าทาง สายตาเรียบนิ่งแทบไร้ความรู้สึกไม่ต่างจากลูกชายของตัวเอง...

“ผมไม่สบายเลยอ่านหนังสือได้ไม่เต็มที่...” ชานนท์บอกผู้เป็นพ่อด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง... แต่มีเหรอยที่พ่อของเขานั้นจะสนใจ

“การที่แกไม่ดูแลร่างกายจนทำให้เกรดเฉลี่ยตก มันเป็นความผิดพลาดของตัวเอง ไม่ว่าแกจะทำอะไรต้องไร้ที่ติถ้าแกจะมาสีบทอดตระกูลฉัน... อย่าทำตัวโง่เหมือนแม่โง่เมก้าของแก...” คำดูถูกเหยียดหยามมารดาที่ให้กำเนิดตัวเขาได้ยินมานับไม่ถ้วน... มารดาที่พ่อเขาไม่เคยต้องการ มีสิทธิ์แค่อุ้มท้อง... แต่ไม่มีสิทธิ์เป็นคนในครอบครัว...

เป็นเพียงโง่เมก้าที่ถูกใช้แล้วทิ้ง...

“ขอโทษด้วยครับ คราวหน้าผมจะพยายามกว่านี้” ชานนท์โค้งศีรษะ
น้อมรับทุกอย่างด้วยหัวใจที่ด้านชา

“ก็ดี ออกไปได้แล้ว มาหาฉันรอบหน้าเกรดแกต้องดีกว่านี้...” ผู้เป็นพ่อ
โบกมือไล่ลูกชายตนให้ออกไป

“ครับ” ชานนท์รับคำ ก้าวขาออกด้านนอก ถอนลมหายใจอันแสนจะอึดอัด
ต่อให้เขาทำเกรดคะแนนได้ดีก็เชื่อว่าจะได้รับคำชม...

ตั้งแต่เกิดมาชีวิตเขาอยู่ในกรอบที่พ่อตีเอาไว้ทุกอย่าง ไม่มีโอกาสได้ก้าวออกจาก
วงจรสูงส่งของเพศอัลฟา...

แกร๊ก...

มือหนาเปิดลิ้นชักความหยาบคายทาลดรอยซ้ำบนใบหน้า หยิบผ้าก๊อชปกปิด
รอยเอาไว้... พ่อจะอ้ำกับคนอื่นได้ว่าเป็นเพียงอุบัติเหตุ...

เกิดเป็นอัลฟาใช้ว่าจะดีอย่างที่หลายคนยกยอปอปั้น... เพราะคำว่า ‘อัลฟา’
ถึงได้ถูกกดดันจากคนทางบ้าน แล้วจะทำยังไงได้นอกจากก้มหน้ารับ ทำในสิ่งที่
พวกเขาต้องการ...

ตระกูลวรโชติโกคินเป็นตระกูลเก่าแก่ และมีหน้าตาในสังคมชนชั้นสูง
ถ้าลูกหลานคนไหนเป็นโอเมก้าจะถูกตัดทิ้งจากวงศ์ตระกูลทันที ไม่รู้ว่าเรียกโชคดีไหม
ที่แม่เขาดันคลอดชานนท์ออกมาเป็นอัลฟา... จึงได้ถูกรับเข้านามสกุลวรโชติโกคิน...

หน้าของแม่ผู้ให้กำเนิดเขาก็ไม่เคยเห็นสักครั้ง... มีเพียงแค่แม่เลี้ยงที่เป็นอัลฟา... ผู้หญิงที่เป็นคู่ครองสามารถพาควงออกหน้าตาทางสังคมได้

จะมีโอกาสสักครั้งใหม่ที่จะได้เจอแม่แท้ ๆ ของตัวเอง...

.
. .
. .
. .

“ซานนท์ หน้ามึงไปโดนอะไรมาวะ” คำถามแรกเมื่อนั้นเดินเข้าร่วมหา’ลัย แขนยาววางพาดช่วงคอเขา ยกมือจับกรอบหน้าซานนท์พลิกไปมา ซานนท์เบือนหน้าหนี ไม่อยากให้เพื่อนสนิทสังเกตเห็น

“กูทำโทรศัพท์ตกใส่หน้าน่ะ ตกแรงหน้าเป็นรอย” เขาหาข้ออ้างสมเหตุสมผลให้อีกฝ่ายฟัง เพื่อนเขาพยักหน้าไม่ซิกใช้ถามต่อ

“ระวังหน่อยสิมึง เดี่ยวหน้าหล่อ ๆ ของมึงเสียโฉม สาว ๆ เสียตายแยะ คุณชาย...”

“เวอร์ไอ้เต้ หล่ออะไรกัน” เขาหัวเราะขำที่เพื่อนอวยเขาโอเวอร์เกินจริง

“ไม่เวอร์ มีแต่คนหวังได้มึงทั้งนั้นอะ รูปหล่อพออวยใครมันไม่เอาบ้างวะ...”
ไอ้เต้แซวเขาไม่หยุด... ชานนที่ได้แต่สายหน้าเอ๋อม ๆ

“ปล่อยผมไปเถอะ...!” น้ำเสียงสะดุ้งขึ้นจากมุมตึกที่เขา กำลังจะเดินผ่าน
กลิ่นหอมหวานลอยโชยแตะจมูกเขา... รับรู้ได้ทันทีว่ามีไอเมก้ากำลังฮิต...

“จะให้พวกพี่ปล่อยไปไหน กำลังฮิตนี่... จงใจอ่อยแล้วทำมาเล่นตัว...”

“มะ...ไม่ใช่ นี่ฮิตแรก...”

“ต่อแหล ฮ่า ๆๆ” เสียงหัวเราะดังลั่นทั้งคำดูแคลนไอเมก้า ทำเอาชานนที่
อดไม่ได้ต้องดึงตัวเข้าไปหา... ตามกลิ่นหอม รวมทั้งเพื่อนสนิทที่เดินตามมาติด ๆ
ภาพแรกๆที่เห็นคือรุ่นน้องปีหนึ่งยืนกอดตัวเองสั่นระริก หวาดกลัวกลุ่มอัลฟ่าสี่ห้าคนที่
รายล้อมตน หน้าตาอยากจะร้องให้อยู่รอมร่อ...

“ทำอะไรกัน!” เขาตะโกนใส่พวกมัน กลุ่มอัลฟ่าหันมองเขาเป็นตาเดียวกัน
รวมทั้งมีหัวใจที่เขาไม่ถูกชะตาด้วยเท่าไร...

“แล้วมึงมาเสือกอะไร?” น้ำเสียงดุตันของหัวใจย้อนถาม พลาตัง
ไอเมก้าคนนั้นเข้าสู่อ้อมกอด ใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติทว่านิสัยนั้นสวนทางกับหน้าตา...
อันที่จริงเจ้าตัวไม่ได้สนใจไอเมก้านี้ แค่จะมองเพื่อน ๆ เข้าเหย่เท่านั้น... พอชานนที่

โผล่ออกมาทำเอาอยาก ‘ยุ่ง’ ขึ้นมาทันที...

“เป็นพวกสัตว์เธอ ถึงคิดจะมัวไปหมด?” ซานนท์ตอกใส่หน้าพวกมัน อย่างไม่มียี่หระ ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น ถ้าจะสู้กันเขาคิดว่ายังไงก็ไม่แพ้...

“ไอ้เหี้ยนี้ ปากเรอะนั่น!” อัลฟาหนึ่งในกลุ่มชี้หน้าใส่เขาอย่างเกรี้ยวกราด ซานนท์มองกลุ่มตรงหน้าด้วยสายตาเรียบนิ่ง... ขยับตัวคว้าโอเมก้าดิ่งไว้ด้านหลัง ออกจากหัวโจก...

“กูว่าถ้าพวกมึงอยากมีเรื่องกับกูก็ลองดูนะ พ่อกูไม่อยู่เฉยแน่...” เขา งดอำนาจมาแบ่งใส่พวกมัน ปกติไม่ใช่คนซี่ๆอะไร... แต่บางทีอำนาจของตระกูล วัลโชติโกคินมันพึ่งพาได้เสมอ... แน่นอนพวกมันหยุดนิ่งไม่เข้ามาวอแว

“ไปกันเถอะ” เขารีบดึงโอเมก้าออกมา พร้อมหยิบยากรดของอัลฟากระจับ อากาการหนุ่มโอเมก้าเบื่องตันไปก่อน

“เดี๋ยวเธอไปที่ห้องพยาบาลอีกที อาจารย์น่าจะมียาระงับให้...”

“คะ...ครับ ขอขอบคุณมากครับ...” หนุ่มโอเมก้ายกมือไหว้เขา พวกเราพาเจ้าตัว ไปส่งที่ห้องพยาบาลพอเรียบร้อยจึงขอตัวออกมา

“มึงแม่งสุดยอดเลยวะ ไอ้พวกห่านนั้นไม่มีใครยุ่งกับมึงเลย ไอ้นที่หัวโจกนั้น ยังเจียบ ถึงมันจะรวยแต่ก็เป็นรองมึงนั่นแหละ” ไอ้เต้กลัวเสียงหัวเราะสะใจ ส่วนเขา ได้แต่ถอนหายใจเนือย ๆ ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขากับคนที่ที่มักไม่ถูกชะตากัน... ไม่รู้เหมือนกัน

ว่าเขาไปทำอะไรให้มันเกลียด... หรือเพราะเขาคอยขัดแย้งขัดขามันอยู่กันแน่...

**

“ไอ้เซี่ยโคตรหยาม มึงทนมันได้ไงวะไอ้หนที!” กลุ่มอัลฟากลุ่มใหญ่โวยวาย ยกใหญ่กับการถูกชานนท์นั้นขวางคอเสมอ... เจ้าของชื่อขมวดคิ้วหนาเป็นปม รู้สึกหงุดหงิดไม่ใช่บ่อยที่ตนนั้นด้อยกว่าอีกฝ่าย... ไม่ว่าจะฐานะ... หน้าตา... การเรียน... ไอ้ชานนท์มันเด่นกว่าเสมอจนน่าหมั่นไส้...

พีบ...

มวนบุหรี่ยี่มือถูกบีบจนแหลก ไม่สนใจว่าไฟตรงปลายมวนนั้นยังติดอยู่... อารมณ์คุกรุ่นในใจมันมีมากกว่าความเจ็บ...

“มันต้องมีสักทางสิที่จะทำให้มันเสียศักดิ์ศรี...” นทีพึมพำออกมา ในหัวขบคิด ถึงแผนการต่าง ๆ ที่จะจุดลากคนสูงส่งอย่างชานนท์ให้ลงมาตกต่ำแทบเท้าเขา...

“แต่ก็อย่างว่า หัวใจมันใหญ่อยู่ เล่นยาก ทางพ่อแม่พวกกูดันมีหุ้นส่วนร่วมกับพ่อมัน...” กลุ่มเพื่อนต่างบ่นไปในทางเดียวกัน เพราะตระกูลชานนท์มีอำนาจกว่าพวกเขาเยอะ... การไปร่วนวายอะไรมาพลอยทำให้หุ้นที่บ้านเขาตก เผลอ ๆ โดนถอนหุ้นทิ้งด้วยซ้ำ...

“มันต้องมีอะไรที่เล่นงานมัน...” นทีหยุดชะงักค้างเมื่อตนนึกคิดอะไรขึ้นมาได้... ใบหน้าหล่อแสบะยิ้มร้ายกาจ... เอื้อนเอ่ยวาจาให้เหล่าเพื่อน ๆ ฟัง...

“มึงว่าอัลฟาอย่างไอนนท์ ถ้าโดนเอาสักครั้งมันจะเป็นบ้าไหมวะ...?”

“มึงพูดเป็นเล่นไป เอามันลงเหรอวะ อัลฟานะว้อย แค่คิดก็จะอ้วก!”

พวกเพื่อนแย้งกันพลางทำท่าชนลูกชนพอง...

“ถึงจะน่าอ้วก แต่ถ้าทำให้มันเป็นเบี้ยล่างกูได้มันก็น่าสนใจไหม?” นทีแสบะยิ้มมุมปาก คนที่หยิ่ง จองทอง ทรชนงว่าตนสูงส่งนักหนา เวลามันตกลงมาคงจะเจ็บสาหัสเออการ...

“มึงเอาจริง?” เพื่อนสนิทหรือตามอง ท่าทีที่ไม่มีการล้อเล่นใด ๆ

“พอจะช่วยอะไรกูได้ไหมล่ะ...”

“ก็พอได้อยู่นะ... หาโอกาสตอนมันอยู่คนเดียว...” บรรดาอัลฟาหนุ่มต่างสุมหัวกันพูดถึงแผนการ นทีดาวาว รู้สึกสนุกกับการจะได้ไล่ต้อนคนอย่างชานนทให้จนมุมเสียบ้าง

**

การรอคอยอะไรสักอย่างมันช่างน่ารำคาญสำหรับนที... ทว่าตอนนี้เขากลับรอมันอย่างใจเย็นไม่เร่งรีบ รอจังหวะที่ชานนทนั้นจะออกมา...

“พวกเด็กเรียนนี่มันยึดตายจริง” เพื่อนนทีบ่นกันอุบเมื่อมาดักรอชานนทเป็นชั่วโมงกว่า จนในที่สุดก็เห็นคนที่พูดถึงเดินออกมาแยกทางจากเพื่อนสนิทมัน... และคงจะโทรตามคนขับรถให้มารับ พวกเขาไม่รีรอรีบพุ่งตัวล้อมรอบเป้าหมายในทันที

“มีธุระอะไร?” ชานนทถามพวกออกอวดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ได้เกรงกลัวอะไร ถ้าจะมาหาเรื่องชกต่อยเขาก็พร้อมสู้เสมอ...

“อ้อ... มีสิ ไอน์ที่มันมีธุระกับมึง พวกกุเลยพามันมา...” เพื่อนนทีเสยะยิ้ม
เจ้าเล่ห์ ซานนทซ์ยับตัวถอยตั้งหลักเมื่อเห็นท่าไม่ดีเท่าไร

“ถ้าจะหมาหมู่ก็มา...!”

ฟู่วรวู...

“อีก!” ซานนทซ์หลับตาปีนึ่งเนื่องจากถูกพวกมันเอาสเปรย์อะไรบางอย่าง
กระหน่ำฉีดใส่หน้าเขาจนโซกชุ่มฉ่ำทั้งใบหน้า... เพียงแค่ไม่กี่วินาทีใบหน้าหล่อแดงช้ำ
หัวใจเต้นแรงราวกับคนวิ่งมาหนักหน่วง... กลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้าเข้ายวน... ชนิดที่
เขาเขาแทบอ่อน...

“เฮ้ย ๆ ดูท่าได้ผลล่ะ ค่อยคุ้มตั้งค์ ฮ่า ๆ” พวกมันหันเราะว่า หยิบหน้ากากอนามัย
สวมใส่ ไม่ให้ตนนั้นได้กลิ่นยาฟีโรโมนของโอเมก้าจากหัวเชื้อของยาผิดกฎหมาย...

“อีก... ฉีดอะไร...” ซานนทซ์พูดเสียงกระหอนกระแท่น ร่างกายสั่นเต็ม
น้ำลายสอจนกลืนไม่ทัน... สำคัญกว่านั้นอวัยวะเบื้องล่างตื่นตัวขึ้นมา...

“ก็ฟีโรโมนโอเมก้าไง ถ้ามึงไม่ได้เอาใครได้คลั่งตายแน่ ฮ่า ๆ” พวกมัน
หัวเราะสะใจ โดยเฉพาะคนที่ที่จ้องมองเขาด้วยแววตาสนใจ...

“พวกเลว แหก...” ซานนทซ์รีบหมุนตัวหนีจากจุดนี้ ทว่าเข้าไปก้าวเดียว
ข้อแขนเขาถูกมือหนาตึงรั้งเอาไว้... คนนั้นก็คือนที...

“น่าสงสารจัง... เดี่ยวกูสงเคราะห์ให้...” ว่าจบก็จัดการลากตัวเขาไปที่

รถคันหรูซึ่งเตรียมการมาอย่างดี... สองมือเขาถูกกุญแจมือจากใครบางคนคล้องล็อกเอาไว้ทั้งสองมือ... ก่อนจะนำไปเกี่ยวล็อกติดข้างตัวสายเบลด

“โชคดีไอ้คนที่ อย่าอ้วกแตกก่อนนะมึง...” เพื่อนสนิทที่ว่าส่งท้าย เอื้อมมือปิดประตูรถดั่งปังพร้อมกับรถที่ขับกระชากออกนอกกรู๊มหา’ลัย... ชานนท์กำลังรู้สึกแยะและอึดอัดจนเจียนแทบคลั่ง ความต้องการมากมายถาโถมใส่ไม่ยั้ง สัญชาตญาณอัลฟ่าเริ่มทำงาน

“ทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร...” ชานนท์ถามคนด้านข้างด้วยน้ำเสียงแหบพร่า นที่ไม่ตอบทำเพียงส่ายะยี้ม ขับรถปาดเข้ามาอับสายตาไร้ผู้คน... กับคนอย่างชานนท์ไม่ต้องหาสถานที่ดี ๆ ให้ห rokok...

และอีกอย่างเขาเองก็ได้ผลกระทบจากฟีโรโมน... ทนไม่ไหวเหมือนกัน

“ก็แค่อยากเห็นมึงในมุมที่ถูกดึงลงมาต่ำ ๆ ดูบ้าง...” นที่จับปลายคางอีกฝ่ายให้เซิดขึ้น ใบหน้าหล่อก้มลงมองเป้ากางเกงอีกฝ่ายที่ขึ้นแฉะ...

“อยากหรือ?” เขาว่าเย้า ชานนท์จ้องเขาตาเขม็ง ปล่อยรังสีอัลฟ่ากดดัน ชูเขาให้ถอยห่าง ถามว่ากลัวไหม?

ฝันไปเหอะว่าเขาจะกลัวมัน

“ปล่อยกู...” ชานนท์กัดฟันดังกรอดพูดตลอดไรรพิน เร็วแรงมันเปลี่ยไปหมด

เพราะกลิ่นฟีโรโมน มันทำให้เขาเวียนหัวคลุ้มคลั่งแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน...

ไม่ต้องการ... ไม่ต้องการ...

เฮือก...!

ชานนธ์สะดุ้งโหยง เป่าทางเกงเขาถูกมือหนาบีบคลึงส่วนกลางกายแข็งจัด
แค่สัมผัสเพียงนิดเดียวเขาก็เสียววาบไปทั้งใจ...

“แน่ใจหรือว่าอยากให้ปล่อย” ไบหน้าหล่อยิ้มพราย เอื้อมมืออีกข้างลูบตาม
เรือนร่างสมส่วนผ่านเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาด... ทุกสัมผัสที่แตะเห็นชัดว่าเจ้าตัวสั้นไหว...
ไบหน้าหล่อดูเฝ้ายวนใจขึ้นมาแปลก ๆ...

อา... เขาคงเมาฟีโรโมนโอเมก้านะแหละ ถึงได้มองว่ามันน่าเอาขึ้นมา...

“ไม่เอา... นทีมึงเล่นลอบกัดแบบนี้ไม่มีศักดิ์ศรีของอัลฟาบ้างหรือไง?” เขาเอ่ย
เตือนสติคนตรงหน้า หวังว่ามันจะหยุดและรามือไปเอง

แต่เขาคงคิดผิด นอกจากไม่หยุดมันยิ่งขยับตัวเบียดเสียดเขา เบาะรถถูกปรับ
ให้เอนลง ตัวเขาถูกจัดวางให้นอนขวางเบาะรถ... หัวอยู่ทางประตู ช่วงขาถูกจับแยก
ให้พาดบนตักหนา... ทางเกงถูกปลดลง ฝ่ามือร้อนผ่าวรุติ้งท่อนเนื้อขนาดใหญ่ขึ้นลง
มันลื่นไปด้วยน้ำออยาก เพียงไม่กี่ทีเขาก็ทะลักทลายเต็มฝ่ามือทันที... ชานนธ์ยกท่อนแขน
ปิดหน้าตัวเองทั้งที่โดนคลั่งกัญญาแจมือ...

“เยอะเหมือนกับพวกเก็บกต?” นทีกลั้วเสียงหัวเราะ สองมือดึงทางเกงชานนธ์

พร้อมชั้นในออก เหลือกองตรงข้อขาเพียงข้างเดียว...

“ถ้าจะทำก็ใส่ถุงยางด้วย...” ซานนท์ถอนหายใจอย่างคนหมดทางสู้ ไบหน้าหล่อฉายชัดว่าปล่อยวาง... อยากทำอะไรก็ทำ เขาจะทนให้มันจบ ๆ ไป ทว่า อย่างน้อยช่วยป้องกันบ้าง... เพราะมันน่าขยะแขยง...

“ของแบบนี้ไม่จำเป็นหรอก... มึงเป็นอัลฟ่า ใช่ว่าจะท้องได้นี้...?” นที ตอบกลับด้วยไบหน้ายียวน ยิ่งเห็นไบหน้าอีกคนบิดเบี้ยวด้วยความโกรธมันเร้าอารมณ์ พิลึก... เขาไม่รอช้า ปลดชิปกางเกงจ่ออาวุธนำส่วนปรีมน้ำฤดูโดยตรงช่องทาง... แม้จะ แปลกใจที่ช่องทางซานนท์เหมือนจะผลิตสารหล่อลื่น แต่เขาไม่สนใจ ดึงดันสอดใส่ ไม่มีการเบิกทางใด ๆ ทั้งสิ้น

“อีก... อ๊ะ...!” เสียงร้องอีกอึกในลำคอราวกับคนจมน้ำ ความอึดอัดจุกแน่น และเจ็บจู่โจมผู้ได้รับ ไม่รอให้เขาปรับตัวด้วยซ้ำมันกระแทกตัวเข้าออกดูเดือด กลืนความเลือดโชนคลุ้งปนกลิ่นแอร เป็นสัญลักษณ์ว่าช่องทางฉีกขาดโดยสมบูรณ์...

“ซี้ด... ก็ไม่เลวนะ นึกว่าจะอ้วกซะอีก...” นทีคำรามในคออย่างพึงพอใจ แม้จะแก้ ๆ กัง ๆ เพราะความคับแคบของรถไปบ้างแต่ก็ไม่ได้เป็นปัญหา เขาจับ ขาแข็งเกร็งพาดหัวไหล่ ซอยท่อนเนื้อเข้า ๆ ออก ๆ ช่องทางอ่อนนุ่มตอบรับ ความแข็งขึ้น ดูดกลืนเขาเหมือนหิวโหยให้ความรู้สึกดีสุด ๆ

ไม่ต่างจากเอาโอเมก้า... แต่มันดีตรงที่สดนี้แหละ...

“อ้อ... แสก... อ๊ะ...” ซานนท์กระตุกตัวเกร็งแ่นอกเสียวซ่าน ดวงตา

ลอยเคว้งกับรสสัมผัสที่ไม่เคยเจอมาก่อน... ร่างกายเขามันแปลก ๆ... มันไม่ควรรู้สึกดี และเสร็จสมลี...

“อา... ภูจะน้อต...” เสียงบดฟันดังกรอด ๆ เอวหนาตะบี้ตะบันยัดเยียด ท่อนเนื้อเข้าส่วนลึก โคนอวัยวะเพศบวมเป่งกักตุนน้ำเชื้อจำนวนมากพร้อมปลดปล่อย ใส่คู่... ปกติอัลฟาจะไม่น้อตง่าย ๆ นอกจากเจอคู่สมน้ำสมเนื้อ...

“ไ้อ้หื้อ... เอาออก... เอา... ฮ้าา...!” ซานนทร์ร้องลั่น ตัวกระตุกหนัก ความร้อนพุ่งเข้าสู่ด้านในทุกหยาดหยดจนลั่นเลอะเทอะ ความเจ็บแปลบตรงช่องทาง ขยายกว้างขึ้น มันไม่ใช่แค่น้อต... ดับเบิ้ลน้อตด้วยซ้ำ

“ไม่ทันวะ... เอ้ายืม...” นทีคว่าโทรศัพท์ก่อนจะถ่ายรูปซานนทร์ที่เชื่อมต่อด้านล่างกับตน... เขามองภาพในมืออย่างพึงพอใจ... ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายอยากจะทำเขาขนาดไหน...

ตอนนี้ขอเล่นสนุกกับร่างกายนี้สักพัก...

ไม่เลว... อย่างนี้ต้องเก็บไว้เล่นยาว ๆ

ตอนที่ 2

แก๊กรีก...

กฤษณาแจ่มมือถูกปลดออกจากข้อมือชานนทน์ นทีประคองตัวอีกฝ่ายในท่าแน่น ซ้อนบนตักเขา แววดาฝั่งตรงข้ามฉายชัดถึงความไม่พอใจ... ริมฝีปากแห้งผากมึ่มแน่น กัดฟันลงลึกจนเลือดซึม... สองมือเลื่อนลงประคองเอวหนาให้ขยับขึ้นลง พออีกฝ่ายไม่ยอมขยับเขาจึงฟาดฝ่ามือใส่สะโพกแรง ๆ จนขึ้นรอยปื้นแดง

เพียะ...!

“ไม่ค่อยครางเลยนะมึง กูอยากได้ยินเสียงมึงนะ” มือหนาออกแรงบีบสันกราม หมายให้อีกฝ่ายอ้าปากหลุดเสียงคราง...

“อีก...” ชานนทน์กัดฟันแน่น ไม่ยอมให้มันได้สมอย่างใจ อย่างน้อยก็ขอ เหลือศักดิ์ศรีเอาไว้บ้าง...

“คุณชายชานนทน์ขนาดในสภาพแบบนี้ยังเยอหยิ่ง...” นทีหัวเราะชอบใจ กระดกเอวซอยเข้าออกเร็ว ๆ ร่างหนาสิ้นคลอน มีบางช่วงศีรษะกระแทกใส่หลังคารถ

สองแขนทาบใส่บ่าคนป่าเถื่อนตอบโต้กลับคืน ร่างกายเขาตอนนี้มันอ่อนแอเกินไป... เพราะถูกยาพิโรโมน และถูกกระทำไม่รู้อีกกี่ชั่วโมงจนร่างกายเขามันถึงขีดสุด... อ่อนยวบคางแขนหนี...

“อ่า... จะแตกอีกแล้ว...” เสียงทุ้มคำรามข้างใบหูซานนัท แรงขยับเขยื้อน บดควงคว้านด้านในสันสะท้านทุกจุดกระแสนของผู้รองรับ

“อีก... อ้อ...!” ช่องทางคับแคบบีบรัดหนักหน่วงตอบรับที่อ่อนแอร้อน ธารน้ำอุ่นอัดฉีดลึกจนเกิดฟองฟอดทะลักทลาย กลิ่นควาโลเกียชวนเวียนหัว กว่าคลื่นพายุจะหยุดลงเสียที

“พอใจมึงแล้วใช่ไหม...” ซานนัทเอ่ยถามอีกฝ่ายหลังจากผ่านเรื่องแย ๆ มาหนักหน่วง เขาไม่ใช่พวกมาไว้วายกับสิ่งที่เสีย... คิดซะว่าให้หมามันกิน...

“พอใจ... พอใจมาก...” นที่ตอบกลับชนิดไม่ต้องคิดอะไรด้วยซ้ำ เขาดึง ถอนตัวออก หยาดน้ำสีขาวพุ่งไหลตามปลายแก่นกายเขา บางส่วนกระเด็นเลอะ คนตรงหน้า... ขาแข็งแรงสั่นระริก ซาดิกไปทั้งตัว

ปึก...!

ม้วนกระดาษทิชชูถูกเขยื้อยใส่หน้าซานนัท ส่วนตัวเองแค่ดึงกางเกงมาจัด เข้าระเบียบก็เสร็จเรียบร้อย ต่างจากคนด้านข้างที่ดูลำบากในการใส่

“เสร็จแล้วก็ลงไป” นที่ออกปากไล่ทันที ไม่สนใจหรอกว่ามันจะมีปัญญา

กลับยังง... เขาไม่ใช่สารที่่ต้องบริการไปส่งมันถึงบ้าน...

กิด...!

“...” ซานนท์กำหัดแน่น ง้างหัดหมายจะชกหน้าคนเฮงชวย ทว่า
เร็วแรงมันมีไม่มากพอจะเอาคืน... ข้อมือถูกดึงจับล็อกไว้อย่างง่ายดาย...

“อยากต่ออีกรอบหรือ? กูโอเคนะ ได้ยืนสว่าง...”

เพียะ!

ฝ่ามือหนาฟาดเปรี้ยงตอนอีกฝ่ายเผลอซัดเข้าใบหน้าหล่อเต็ม ๆ นทีหน้าซา
ชั่วขณะหนึ่ง ดันลื่นกับกระฟุ้งแก้ม ท่าที่ยากจะอ่านออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

“มึงมันแค่หมาลอบกัด สู้ตรง ๆ กับกูไม่ได้!”

“แต่มึงเองก็ยังไม่โดนหมาตัวนี้เย็ดซะพรง...” ถ้อยคำหยาบโลนเกินรับได้
สาดเข้าใส่ใบหูคนฟัง นทีกตเปิดประตูลงรถผลักร่างสูงโปรงลงจากรถ ซานนท์
ตัวทรุดฮวบลงบนพื้นปูนแข็ง อาการเจ็บแปลบช่วงสะโพกมันทำให้รู้สึกอยากจะ
กรี๊ดร้อง... แต่คนอย่างเขาไม่มีทางแสดงสีหน้าแบบนั้นเด็ดขาด...

“แล้วจะมาเล่นใหม่ นะครั้บ ‘เมีย’” นทีว่าทิ้งท้ายปิดประตูลงรถดั่งปังออกตัว
กระชากรถออกห่าง ไม่แม้แต่จะแยแสคนที่ตนเพิ่งจะย่ำยี

“ไอ้สารเลว...!” ซานนท์ก่นด่า คับแค้นใจซะเหลือเกิน...

แต่จะโทษใครได้นอกจากตัวเอง ที่ดันประมาทเกินไปถึงได้ถูกเล่นงาน...

**

“หายหัวไปไหนถึงกลับมาปานนี้!” ผู้เป็นพ่อโวยวายใส่ลูกชายตนทันทีที่ลงมาจากรถจากการโทรให้ไปรับเจ้าตัว ใบหน้าคมเข้มฉายชัดว่าโกรธหนัก... ไม่ได้สังเกตถึงความผิดปกติของลูกแม้แต่น้อย

“ขอโทษครับ ผมมีเรื่องนิดหน่อยเลยกลับช้า” ชานนท์ตอบเสียงอ่อนใจลอยไปหาที่นอน อยากนอนหลับพักผ่อน...

“ธุระอะไรมันจะสำคัญกว่าที่คู่มั่นแกมาหา รู้ไหมหนูรดาเขามารอแกตั้งแต่เย็นยันมืด เพิ่งจะกลับไปเมื่อกี้” ชาคริตระเบิดอารมณ์ใส่ เพราะคราวนี้ชานนท์ทำเรื่องผิด คู่มั่นที่แสนเพียบพร้อมทั้งเงินทั้งอำนาจ เขาอุตส่าห์จับคู่ให้มาดองกันแทบตาย...

“ไว้ผมจะแก้ตัวคราวหลัง...”

ผัวะ!!

ใบหน้าหล่อโตนต้อยเข้าซีกแก้มจนผ้าที่ปิดรอยข้ำเก่านั้นหลุดออกมา...

รอยยิ้มยังไม่ทันหาย...

“ไม่มีคราวหลัง พรุ่งนี้แกต้องไปขอโทษหุนรดาและไปชวนออกเดท!”
ชาคริตยื่นคำขาดให้ลูกชาย ชานนธ์ถอนหายใจเบา ๆ เหนื่อยหน่ายกับชีวิตที่ไม่ได้ดี
อย่างที่ใคร ๆ คอยอิจฉา...

“ครับพ่อ... ผมขอตัวก่อนครับ” เขาค้อมตัวลาพ่อตน ผืนดินตัวตรงที่สุด
เท่าที่จะทำได้ ไม่ให้พ่อสังเกตเห็นความผิดปกติ...

ตูป...!

ชานนธ์ทิ้งตัวลงบนที่นอนในท่าคว่ำ ความเหนื่อยอ่อนเปลี้ยเจ็บปวดทั้งตัว
อยากกลับไปชะเตี๋ยวนี้อ... ทว่าความเหนอะหนะของน้ำเชื้อจำนวนมากมันไหลย้อน
ออกมา... กัดฟันฝืนสังขารพาตัวเองมาถึงห้องน้ำจนได้... มือหนาเปิดฝักบัวอาบน้ำ...
สายน้ำเย็นเฉียบไหลชโลมเปียกทั้งตัว... ถอดเสื้อผ้าเปียกชื้นทิ้งลงบนพื้น สอดก้านนิ้ว
คว้านเอาของเหลวจำนวนมากออกมา... ภาพที่โดนกระทำตีแสบหน้าอีกครั้ง...

ทั้งขยะแขยง... และน่าแปลกที่อัลฟ่าแบบเขาดันรู้สึกดีไม่ต่างจากโอเมก้าที่
โดนกระทำ...

“เฮ้อ...”

ทุเรศชะมัด... ชีวิตไอ้ชานนธ์ทำไมถึงไม่เกิดมาในครอบครัวธรรมดา

ไม่ใช่คนรวย... เกิดมาแบบไม่ต้องแบกรับอะไรมากมายของตระกูลอัลฟา... ใช้ชีวิตแบบเด็กวัยรุ่นทั่วไป ไม่ต้องเป็นที่คาดหวังของใคร... บางทีฐานะความรวย เพศสภาพ ก็เชื่อว่าจะทำให้มีความสุข

หรือว่าบางทีคนอย่างเขามันไม่ควรเกิดมาด้วยซ้ำ

วันต่อมา...

“สรุปเมื่อวานมีงเอาไอ้ฉันทปะวะ?” เสียงบรรดาเพื่อนทักขึ้นทันทีที่เห็นคนที่ตรงเข้ามานั่งแทรกกลาง... ร่างสูงเหยียดขาว่างพาดบนโต๊ะเรียน เอนกายพิงพนักเก้าอี้ ใบหน้าหล่อสุดชิ้นกว่าทุก ๆ วัน

“เปล่า... มันหนีไปได้... ตามจริงกูเอาไม่ลงวะ” นทีโกหกเพื่อน ไม่ใช่ว่าอยากปิดบังหรือกลัวมันอับอาย... แต่คิดว่าเมื่อวานที่ทำมันไม่เลว... เก็บมันไว้เล่นต่อสนุกกว่าเยอะ...

“นั่นไงกว่าแล้ว คนห้าม ๆ แบบนั้นมันจะกดลงได้ไง อะพวกมันจ่ายเงินมา!” หนึ่งในสมาชิกตบมือยกใหญ่ ก่อนจะหันไปเรียกเงินจากคนในกลุ่มซึ่งพวกเขาว่างเงินพันทันกันว่านทีจะทำหรือไม่ทำ...

“हां... แม่งนี่กว่ามันจะทำจริง แต่ก็เข้าใจอะนะ...” เสียงว่าเอือม ๆ พร้อม

ควักเงินจ่ายเพื่อนสนิทตน...

แก๊กรัก...!

เสียงประตูห้องเปิดพร้อมกับร่างสูงเด่นที่ใคร ๆ ต่างหลงใหลก้าวขาเดินเข้ามา
ด้านในห้อง... ใบหน้าหล่อข้างหนึ่งมีผ้าปิดแก้้อการอักเสบของดวงหน้า... ชานนท์
เดินผ่านกลุ่มคนที่ ไม่แม้แต่จะเหลียวตามอง...

“สี่ส หยั้งจริง ๆ เมื่อวานมึงน่าจะเอามัน อยากเห็นสภาพแบบบ้าเหมือน
หมาจิ้ง...” เสียงเพื่อนซุบซิบ สายตามองชานนท์ปนความหมั่นไส้กับความหยิ่งผยอง...

“หาวิธีอื่นไหม?”

“กูว่ารอบนี้คงเล่นงานมันยาก มันคงระวังตัวมากขึ้น...” นทีเอ่ยขึ้น ท่าที่
ไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนอะไร เพราะอย่างน้อยเขายังมีไม้เด็ดเอาไว้ใช้กับชานนท์...

บางทีของอร่อยมันก็ต้องกินเจียบ ๆ ไม่ควรบอกใครละนะ...

.

.

.

“ไอนันท์หน้าตาฝั่งคูซิดฉิบหาย ฝั่งป่วยหรือเปล่า” เต้ถามเพื่อนด้วยความ เป็นห่วง ใช้หลังมือแตะหน้าผากซานนัท พบว่าร้อนระดับหนึ่ง...

“ไม่เป็นอะไร แค่ไข้ชนิดหน่อย” ซานนัทยิ้มตอบ แอบน้อยใจเล็กน้อย... ขนาดเพื่อนยังดูออกว่าเขาป่วย ในทางกลับกันพอเขาไม่แม้แต่จะแยแส...

“แน่ใจ? กลัวฝั่งจะเป็นลม...”

“เป็นลมท่าอะไร ภูแข็งแรงจะตาย เตียวภูต้องไปกินข้าวกับรดา...”

“คู่มั่นคนสวยนั้นอะเธอ”

“อืม...” เขาพยักหน้า มันเป็นความต้องการของทั้งสองฝ่าย... ทั้งเขาและรดา ไม่ได้มีความชอบพอกันขนาดนั้น แค่ทำตามความต้องการของผู้ใหญ่ไปก่อน...

“จุ้นภูไม่กวน กลับละ” เต้โบกมือลา เดินขึ้นรถมอเตอร์ไซค์คันโปรด ขับออกจากลานจอดรถ... ส่วนเขาหยิบโทรศัพท์แชตหาคู่หมั่นตน ปรากฏว่า อีกฝ่ายไม่ว่าง... แต่จะบอกทางพ่อเขาให้ว่าไปกินข้าวด้วยกัน ก็ถือว่าเป็นเรื่องดี... เขายังไม่ต้องรีบกลับก็ได้ เดินเล่นอยู่กับตัวเองสักพัก...

หมับ!

“...!” ซานนัทสะดุ้งโหยง เมื่อร่างกายเขาถูกใครบางคนสอดแขนเข้าช่วงเอว ดึงตัวเขากอดในวงแขนแข็งแรง... ซานนัทรีบพลิกหมุนตัวกำหมัด ทว่าโดนอีกฝ่าย จับไว้ได้ทัน

“กูเอง...” คนตรงหน้าว่าด้วยสีหน้ายิ้มเจ้าเล่ห์... สายตาฉายชัดว่ากำลังสนุก
ในสิ่งที่ตนทำ

“มีอะไรกับกูอีกนที...”

“คิดถึงเมียไง...”

“พรด...!” เขาพ่นน้ำลายใส่หน้ามันที่พูดมาได้ น่าสะอิดสะเอียนที่สุด...
มันยื่นทำหน้างิ่ง ๆ ก่อนจะผลัดกันตัวเขาติดกับรถของคนอื่นดั่งตึง...

“มึงนี่จงหองยังไงก็จงหองอย่างนั้น” สายตาคมวาวโรจน์ จ้องชานนท์
ราวจะกินเลือดกินเนื้อ

“ปล่อย ขยะแขยง...” เขาพูดกับมันด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง ซึ่งไปกระตุ้น
ต่อมหงุดหงิดฝังตรงข้าม...

“ขยะแขยงผิวตัวเอง?”

“พูดออกมาได้ว่าผิว เฮงช่วย แค่อากันไม่ได้แปลว่ามึงจะต้องเป็นผิวเขา
ไปซะทุกคน...”

“บางที่มึงหุบปากก็ดี มึงลืมไปหรือไม่ว่ากูถ่ายรูปตอนมึงโดนเอาไว้เป็นหลาย
สิบภาพ ทุกท่ากูเก็บครบไม่มีตกหล่น” นทีหัวเราะร่วมกับความเป็นต่อ มองไอ้คุณชาย
กำหมัดแน่น คงอยากจะฆ่าเขาให้ตายกันไปข้าง...

“มึงจะเอาอะไร?”

“เอากันหนึ่งวัน กุลบรูรูปมึงหนึ่งภาพ สนใจไหม”

นทียื่นข้อเสนอ จะว่าติดใจมันก็ยอมได้... เพราะเป็นอัลฟ่าจะเอามันรุนแรง แค่นั้นก็ได้ เป็นตัวระบายอารมณ์ชั้นเยี่ยมเลยละ...

“ข้อต่อรองของพวกเห็นแก่ได้” ซานนท์โกรธจนตาแดงกำ ทิ้งหัวว่าถ้าเกิด ภาพพวกนี้หลุดไปพ่อเขาจะต้องอาละวาด...

“อันนี้ยอมรับ” มันยากโหล่นไม่ได้แยแสแต่อย่างใด ก่อนจะยื่นมือเพื่อเชกแฮนด์ส์ ทำข้อตกลง

“เลือกเอานะ ทนให้กูเอาหรืออยากให้กูปล่อยภาพมึง...” นทีกดดัน ผู้ชายตรงหน้าให้อับจนทุกหนทาง... แน่นอนไอ้คนที่เป็นคนชายมันต้องเป็นห่วงภาพพจน์ หน้าตาของตระกูลเก่าแก่... เขามองมันไม่ผิดหรอก...

“หมาลอบกัด...” ซานนท์ด่าอีกฝ่าย เหลืออดเต็มทน นึกโกรธตัวเองที่พลาดทำให้กับมัน... ถึงต้องมาลงเอยเช่นนี้...

**

3 อาทิตย์ต่อมา...

“ช่วยใส่ถุงยางบ้างเหอะวะ” ชานนท์เอ่ยบอกเจ้าของห้องซึ่งมันมักจะ บังคับให้ตัวเขามาหาที่ คอนโดฯ ของมันเสมอ... ถึงจะเป็นอัลฟ่าด้วยกันแต่ ความอึดอัดของคนต้องเป็นฝ่ายรับ และไหนจะต้องมาทำความสะอาดอีก...

“มึงจะบ่นให้มันได้อะไร กูก็เอามึงแบบนี้ตลอด สนุกดี...” นทีตอบกลับ ก้านนี้ยาวคืบมวนบุหรี่ยุคสุบ ฟันควั่นใส่ไบหน้าคนชายเจ้าสำอาง

“พูดไปเหมือนพูดกับควาย...”

“...”

“ลบรูปด้วย” เขาย้ำให้คนที่ทำแบบนี้เสมอทุกครั้งที่ถูกมันเรียกตัวให้มาหา เขาอยากให้มันจบเร็ว ๆ

หมับ...!

“อะ...” ตัวเขาถูกดึงเข้าอ้อมกอดคนที่ แขนแกร่งวางพาดช่วงบ่ากึ่งโอบกอด ก่อนจะจับนิ้วมือเขาให้กดลบรูปภาพ ในหน้าจอโทรศัพท์

“เรียบบร๊อยครับ” นทียิ้มมุมปาก จ้องหน้าหนุ่มอัลฟ่าข้างกาย คิ้วขมวดมุ่น ดูไม่สบอารมณ์ตลอด แต่ก็ไม่ได้ปิดแขนเขาทิ้ง...

ถ้าให้เขาเดา... เขาคิดว่าเดาถูก...

“กูจะกลับแล้ว...” ชานนท์ขึ้นตัว ทว่าอีกคนยังกอดรัดเขาแน่นแนบ
ใบหน้าหล่อแนบหัวไหล่เขาด้วยท่าที่อดอ้อน...

ท่าที่แปลก ๆ ที่มักได้รับจากคนที่ช่วงสามอาทิตย์มานี้

“อยู่อีกหน่อย” นที่ร้องขอด้วยรอยยิ้มขี้เล่น ใบหน้าหล่อเย็นกดจูบบริเวณ
สันกรามชานนท์ การกระทำนุ่มนวลอบอุ่นที่ชานนท์โหยหามาตลอด... เป็นสิ่งที่
ไม่เคยได้รับจากครอบครัว...

“น่ารำคาญ...” ชานนท์ตอบเสียงดู ทึ่งตัวลงนอนเช่นเดิม ปล่อยให้อีกคน
กอดเขาแทนหมอนข้าง... นั่นยิ่งสร้างความพึงพอใจ นที่ยิ้มกริ่มในใจ... รู้แล้วว่า
คุณชายชานนท์มันมีจุดอ่อนตรงไหน...

หึ... ไฉ่เด็กขาดความอบอุ่น...

ตอนที่ 3

“ช่วงนี้เป็นบ้าอะไรนะ...!” ชานนท้กำลังหงุดหงิดตัวเองช่วงเวลาที่ผ่านมาเดือนกว่า เขามีอาการปวดหัว... เวียนหัวรุนแรง ถ้ามากก็ถึงขั้นอาเจียนออกมา

กึก...!

“เฮ้ย... ไอนนท์มีงไหวไหมเนี่ย?” เต้รีบประคองเพื่อนที่เดินทำท่าเหมือนคนกำลังจะล้มอยู่รอบร่อ... ถ้าไม่รับไว้เพื่อนเขาหน้าทิ่มลงพื้นแน่ ๆ

“อา ขอบใจ...” ชานนท้รีบเกาะแขนเพื่อนตนเพื่อประคองตัว... โดยไม่ได้สังเกตเห็นถึงสายตาไม่พอใจจ้องเขม็งมาทางพวกเขา...

“ป่วยมึงก็ควรหยุดพักไปหาหมอเหอะ อย่าฝืน”

“ไม่ได้หรอก เต้ยวเกรดเฉลี่ยตก...” เขาว่าแบบยี้ม ๆ การเรียนคือทุกสิ่งทุกอย่างของวงศ์ตระกูล และเขาต้องรักษามาตรฐานเอาไว้

“นี่มึงก็เรียนได้ที่อปตลดนะเว้ย ร่างกายนะสำคัญกว่าการเรียนปะวะ?”

“เป็นห่วงกู?” ชานนท้อมยี้ม แกล้งหยอกเพื่อนสนิท และสิ่งที่ได้กลับมาคือ โดนอีกฝ่ายเอาปลายนิ้วมือผลักหน้าผากเขา...

“ไม่ให้หวังมึงจะไม่ให้หวังหมาที่ไหน”

“เขินวะ”

โครม...!

“เฮียนะ! อะไรของมึง อยู่ ๆ ก็ถีบโต๊ะกระเด็น ห่า เกือบโดนกู” กลุ่มเพื่อนที่โวยวายลั่น เจ้าของชื่อลูกชิ้นยืน เดินดิ่งออกจากห้องทันที ไม่สนใจว่าจะมีคาบเรียนที่จะเริ่มในไม่ช้านี้...

“เฮ้อ... หงุดหงิดท่าไรของมันวะ?” บรรดาเพื่อน ๆ พากันเกาหัว ครั้นจะตามมันก็บอกว่าไม่ต้องตามมา... จนเมื่ออาจารย์เข้าห้องเรียนทุกคนจึงกลับมาอยู่ในความสงบสุข...

ครี๊ด... ครี๊ด...

เสียงสมาร์ตโฟนในกระเป๋าซนนท์สั่นแจ้งเตือนถึงข้อความจากใครบางคน... ซนนท์ทำเป็นไม่สนใจในทีแรก แต่สุดท้ายก็อดไม่ได้เพราะข้อความส่งมารัวไม่ยอมหยุด...

natee

- ออกมาหาภูที่ลานจอดรถ
- ภูบอกให้ออกมา
- จะออกมาดี ๆ ไหม?
- ภูสั่ง
- ถ้ายังลีลามือภูอาจลั่น...

“แม่ง...” ซานนท์ถอนหายใจกับความเอาแต่ใจของอีกฝ่าย... แม้จะอยากอยู่เรียนก็เถอะ แต่ถ้าไม่ไปก็อันตราย...

“อาจารย์ครับ ผมรู้สึกไม่สบายมาก ขอไปห้องพยาบาลครับ...” ซานนท์ลุกยืนขออนุญาต แน่نونว่าเด็กเรียนอย่างเขาได้รับความไว้วางใจระดับหนึ่ง การที่เขาเอ่ยปาก อาจารย์ไม่เคยขัด จะเรียกว่าเป็นศิษย์โปรดดีเด่นเลยก็ว่าได้ ปล่อยให้เขาให้ออกจากห้องเรียนได้อย่างง่ายดาย

“ให้ภูพาไปไหมมึง”

“ไม่เป็นไรเต้ ภูไปเองได้” เขาตบไหล่เพื่อน เคลื่อนย้ายตัวออกด้านนอก... ครั้งแรกเลยนะที่เขาโดดเรียน ถึงจะรู้สึกผิดแต่มันก็ช่วยไม่ได้...

เขามาที่ลานจอดรถตามที่บอก พบว่าเจ้าตัวนั่งกอดดอกตรงหน้ากระโปรงรถ
รอเขาอยู่ ร่างสูงสง่าไม่ได้แตกต่างจากเขาเท่าไร

“กูรอนาน” เสียงทุ้มเอ็ดเขาดุ ๆ ซานนท์ได้แต่ถอนหายใจเนือย ๆ เดินตามนที
ขึ้นด้านในรถหุ ไม่มีการพูดจาอะไร มีเพียงเสียงรถขับเคลื่อนอกจากร่ำมหา’ลัย...
ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายต้องการจะพาเขาไปไหน... กลิ่นแอร์และอากาศเย็น ๆ ทำเอาเขา
เคลิบเคลิ้ม ดวงตาปรือปรอย... รวมทั้งอาการง่วงสะสมมานาน สุดท้ายก็เข้าสู่
ห้วงนิทรา...

ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือมันเบลอ... เขาสัมผัสได้ถึงฝ่ามือที่ลูบศีรษะเขาแผ่วเบา...

.

.

.

“ตื่นได้แล้ว!” เสียงเรียกและแรงเขย่าแรง ๆ ปลุกซานนท์ให้ลืมตาตื่น...
อาการง่วงและเพลียค่อยยังชั่วขึ้นเยอะกว่าก่อนหน้านั้น...

“อ้อ... ตื่นแล้ว...” เขาก็มำในลำคอ บิดขี้เกียจเล็กน้อย ไบหน้าหล่อหันมอง
ทางหน้าต่างรถ เปลือกตากะพริบถี่... เมื่อเห็นสถานที่ชัด ๆ ว่าอยู่ที่ไหน

ทะเล...

“ทำไมพามาทะเล?” ชานนท์ขมวดคิ้วถาม ไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงลากเขา ออกมาวันนี้... นอกจากไม่ตอบมันทำเพียงยกไหล่ หยิบกล้องถ่ายรูปท้ายรถเขวนคอ เปิดประตูลงจากรถหน้าต่างตาเฉย...

“ลงมา” นทีออกคำสั่งกึ่งบังคับ ชานนท์ก้าวขาไปตาม สัมผัสแรงที่รองเท้า ตะแคงทราย... เสียงคลื่นทะเลและลมพัดเย็นสบาย ความตึงเครียดทั้งหมดทุเลาลง เล็กน้อย...

ที่เขาว่าธรรมชาติทำให้คนคลายเครียดได้ดูท่าจะจริง...

“พอดีอยากเปลี่ยนบรรยากาศ...” นทีก้าวขาเดินโดยไม่ลืมหิ้วกระเป๋าสูงโปร่ง เดินตามเจ้าตัว พวกเรานั่งชมวิวนบนเก้าอี้ชายหาด... มีเหล่าผู้คนมากมายที่มาเที่ยว กินอาหารและเล่นน้ำทะเล...

“โดดเรียนมาเที่ยวทะเลทำไมต้องลากกูมาด้วยวะ” เขาอดไม่ได้ที่จะถาม อีกฝ่าย ถ้าอยากโดดก็โดดคนเดียวสิ... ดันพาเขามาโดดให้เสียเวลาเรียนอีก...

“มึงอะหุบปากแล้วนอนชมวิวไปเหอะ เดี่ยวคีนนี้มึงต้องใช้แรงเยอะ” นที แสยะยิ้มมุมปาก มองอีกฝ่ายทำหน้าเหวอจัด

“มึงจะค้างที่นี่?”

“เออ รีสอร์ตเยอะแยะ” นทีตอบพลาบยกกล้องขึ้นกดถ่ายรูปท้องฟ้า
เป็นงานอดิเรกที่ตนชอบทำ

“น่ารำคาญ...!” ซานนัทบ่นอุบ ขยับตัวลุกขึ้นเดินเล่นบนชายหาด รอบนี้
เขาถอดรองเท้าเดินเท้าเปล่า... คลื่นทะเลซัดเกยฝั่งกระทบผิวหลังเท้า... เขาไม่เคย
มาเที่ยวเล่นอะไรแบบนี้แบบเด็กคนอื่น ๆ วัน ๆ อยู่แต่ในห้องอ่านหนังสือ เข้าสังคม...

ความรู้สึกปลอดภัยโปร่งราวกับได้ปลดปล่อยตัวเอง...

แฮะ...

เสียงซัดเตอร์ดังขึ้นโดยคนที่โดนถ่ายนั้นไม่รู้ตัว... ขนาดคนที่ถ่ายยังไม่
เข้าใจตัวเองว่าทำไมเขาถึงได้เผลอมือลั่นกดถ่ายรูปไอ้ซานนัท... เพียงแค่เห็น
ใบหน้ายิ้มกว้างของมันแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน... รู้ตัวอีกทีก็กดถ่ายไปเสียแล้ว...

“ลบ ๆ” นทีเลื่อนปลายนิ้วโป้งเตรียมกดลบภาพซานนัทออก... แต่สุดท้าย
เขาก็หยุดนิ้ว ไม่กดอย่างที่สมองมันต้องการ ถอดสายกล้องที่คล้องคอวางบนโต๊ะ
ร่างหนาเอนตัวนอนพิงเก้าอี้ชายหาด... มองไอ้ลูกคุณหนูกำลังนั่งคุยกับเด็ก ๆ ที่
มาเที่ยวกับพ่อแม่อย่างสนุกสนาน...

เอาเถอะ... แค่รูปเดียวมันก็ได้เต็มเมมโมรี่สักเท่าไร... ถึงจะรกไปหน่อย
ก็ตาม

**

*ยามค่ำคืนที่มาถึงพร้อมกับความกังวลของชานนท... เขาไม่เคย
กลับบ้านมืดและค้างคืนที่อื่น... โทรศัพท์ตอนนี่เขาปิดเครื่องสนิทเพราะไม่อยาก
เห็นสายที่พ่ออาจจะโทรตามเขา*

พ่อน่ะไม่ได้เป็นห่วงอะไรเขา อีกฝ่ายแค่เป็นคนเคร่งครัดต่อเวลาและระเบียบ
ที่ต้องยอมเพราะรูปน้าอายุมันยังไม่หมดเครื่องนที... ถึงจะโดนตีโดนด่า มันยังดีกว่า
ให้พ่อเห็นภาพพวกนี้

“นั่งคิดอะไรของมึงอยู่?” ชานนทเอ่ยถาม ร่างสูงสง่าเดินออกมาจากห้องน้ำ
ในชุดเสื้อคลุม เลี้ยวไปหยิบเบียร์ในตู้เย็นซึ่งตนซื้อมาตุ๋นเอาไว้ในตอนเย็น...

แก๊ง...

เสียงกระป๋องเบียร์เปิดดังภายในห้องกว้างระดับหรุที่สุดของสถานที่ที่
พวกเรา... นทีเดินขยับกายทิ้งตัวนั่งลงข้าง ๆ ชานนท

“กูถาม” เขาถามย้ำอีกครั้ง

“ไม่ได้คิด” ซานนท์ส่ายหัว สายตามองไปทางอื่น กลืนแอลกอฮอล์จาง ๆ โขยไถลจุ่มเขา น่าแปลกที่รู้สึกว่ามันช่างเข้ากับนที...

“เหอะ” คนได้รับคำตอบแค้นเสียงหัวเราะ กระจกเบียร์ลงคอ ความเย็น ซาบซ่ายิ่งชวนให้ดื่มมากขึ้นกว่าเดิม...

“หยิบบุหรีให้หน่อย” ซีนีวสั่งคนด้านข้างทั้งที่ตนยังดื่มเบียร์คาปาก ซานนท์ถอนหายใจเล็กน้อย ห่างแค่ไม่ถึงเอื้อมยังอุตส่าห์ใช้เขาอีกนะ...

“อะ” เขายื่นซองบุหรีและไฟแช็กให้ ทว่าเจ้าตัวไม่รับ ส่งสัญญาณประมาณว่า ให้เขาเอาใส่ปากอีกฝ่ายและจุดไฟ...

ใช้กูได้ใช้กูดี ไ้เวรนี้

“ฟัวร์...” นทีสูบบุหรีสลับดื่มเบียร์ ควันสารพิษถูกพ่นใส่หน้าซานนท์ ใบหน้าหล่อผิวขาวซีดเป็นอนหน้าหนี ไม่รู้ทำไมช่วงหลังมานี้รู้สึกเหม็นกลิ่นบุหรีทั้งที่ เขาเองก็สูบ...

“หืม... คุณชายซานนท์เหม็นบุหรีหรือครับ” นทีแสบะยั้ม ยิงยื่นหน้าแกล้ง ซานนท์ เห็นชัดว่าคนตรงหน้าขมวดคิ้วไม่พอใจ แต่ยังคงสีหน้าเรียบนิ่ง...

“รำคาญมึงวะ...”

“เดียวได้รำคาญกว่านี้...” นทีวางกระป๋องเบียร์ลงตรงหัวเตียงพร้อมบี มวนบุหรีทิ้ง โถมตัวเข้าหาคนตัวขาวซีด... เอื้อมมือกระตุกผ้าคลุมอาบน้ำอีกฝ่าย

ซึ่งใส่เหมือนตน... ผิวขาวจัดตัดกับรอยรักที่นที่ฝากไว้บนผิวขาวเผือก...

“เงี่ยนเก่ง...” เขาวามันอย่างหยาบโหลน อยู่กับมันไม่ต้องรักษาภาพลักษณ์อะไรทั้งนั้น ขนาดมันเองยังหยาบใส่เขาได้ แล้วเขาจะพูดดีใส่มันทำไม...

“ปากดีแบบนี้ต้องให้อมค-วยสักหน่อย” นทีกลั้วเสียงหัวเราะถูกใจ เขาลุกยืนตรงปลายเตียง กระซอกเชือกกระตุกผ้าคลุมออก เผยให้เห็นร่างกายสันทัดสมส่วนของอัลฟารูปงาม ไม่ได้แตกต่างจากชานนท์เท่าไร เพียงแต่นที่ล่ำกว่าเล็กน้อย...

“คลานมาเร็ว...” นทีกระดิกนิ้วเรียกชานนท์ รู้ว่าไม่พอใจกับการโดนสั่ง แต่เขาชอบใจกับการได้เห็นภาพคุณชายชานนท์ศิโรราบให้เขาแบบนี้...

รู้สึกตื่นเต้นและมีอารมณ์...

“หีนกาม...” ชานนท์มองท่อนเนื้อใหญ่โตชี้โตตรงหน้าเขา ทั้งที่ยังไม่ได้ทำหรือแตะต้อง เขาเอากับมันมานับไม่ถ้วน... และแต่ละรอบที่ทำกินเวลานาน แถมอีกฝ่ายอืดชะเหลือเกิน...

“ยอมรับ เพราะงั้นมึงรีบทำเสียที...” มือหนาจับสันกรามคุณชายเย่อหยิ่ง... สายตาคมกวาดมองช่วงลำตัวคนคลานเข้าด้วยสภาพเสื้อคลุมหมิ่นเหม่... หัวนมสีสวยแดงระเรื่อเห็นบ้างไม่เห็นบ้าง ยิ่งปลุกอารมณ์นทีเป็นอย่างดี ไม่รอช้าจ่อปลายแก่นกายสีเข้มถูไถริมฝีปากแห้งผาก...

“อีก...” ซานนท์เปิดปากรับท่อนเนื้อเข้าโพรงปาก ดูส่วนหัวจนแก้มตอ
รูปปากเข้าออก รับจังหวะที่เอวหนากระเด้าสวนโพรงปากเขา มุมปากเขาตึง ๆ
จากความใหญ่โตของท่อนเนื้อร้อน ซานนท์ตั้งใจใช้ฟันครูดเนื้อให้มันเจ็บ ๆ คั่น ๆ
แต่มันดันชอบใจ ครางเสียงออกมาสมใจอยาก... ขยับสะโพกส่งท่อนเอ็นที่มคอหอย
ซานนท์ไม่ยั้งแรง คนปรนเปรอตัวลื่นเปียกปลายแยกสีแดง สลับใช้มือช่วย

“อืม... ซีด... มึงดูดเก่งขึ้นนะ... อ่า...” นทีหลับตาพริ้มครางเสียงต่ำ
กอดหัวซานนท์แนบท่อนเนื้อและขนไหมสีดำ กดแซ่ค่างนึ่งไม่ยอมปล่อยหัวเขา
ให้อมเอาไว้มิดด้าม

“อีก...!” ซานนท์สัมผัสได้ถึงน้ำคาวรสชาติปะแล่ม ๆ นทีกระตุกเกร็ง
ปล่อยน้ำสีขุ่นใส่ทุกหยาดหยดล้นปากเขา และดึงออกฉีตพ่นน้ำรักตกค่างใส่ใบหน้าเขา
อีกที...

“อ่า...” ใบหน้าหล่อเข้มแสดงออกชัดว่าพึงพอใจ น้ำสีขุ่นสาดใส่ใบหน้าขาวซีดนั้น
ช่างกระตุ้นกำหนัดเขาขึ้นมาอีก พายุอารมณ์โหมกระพือ...

“คาวไอ้เหี้ย...” ซานนท์สบถคำ ยกหลังมือเช็ดคราบน้ำกามออก ไม่ทันได้
พูดคุยอะไรต่อ ร่างกายขาวซีดถูกดันให้หงายลงเตี้ยนึ่ม ตามด้วยร่างหนากว่าตนเล็กน้อย
คร่อมทับ ขายาวแยกออกกว้างตามด้วยการสอดใส่ของท่อนเนื้อใหญ่โต...

“อีก...!” เขาเม้มปากแน่น ปรับลมหายใจเข้าออกยามท่อนล่างกำลัง
เชื่อมต่อกัน แรงขยับเขยื้อนซ้ำเร็วสลับไปมา หลายครั้งแต่ละโดนจุดกระสัน เผลอหลุด

ครางเป็นระยะ...

“อ่า... มึงเป็นอัลฟาจริงไหมเนี่ย... ตอรับกูดีจังวะ...” นทีพูดจ๋มจ๋า เอวหนาเสียดขี้จุดกระสัน มองร่างกายคุณชายอัลฟา สั่นคลอนตามแรงกระแทกกระทั้น...

“พ่อมึงเหอะ... อ๊ะ... อี๊...” ซานนท์บิดตัวไปมา เสียวกระสันทุกจุด หัวนม สีแดงระเรื่อถูกบีบเคล้นคลึงชูชันเหมือนจะรีดเอาน้ำนม ก่อนแทนที่เป็นริมฝีปากนที ดูคุณปาดเลียวนรอบฐาน... เสียงเฉอะแฉะดังก้องภายในห้องนอนขนาดใหญ่ อารมณ์เพริตสูงสุดของอารมณ์...

“เหี้ย... นี้อต อ่า...!!” นทีครางลั่นพอ ๆ กับคนรองรับ... ไม่รู้ทำไมถึงชอบนี้อตใส่ไอ้คุณชายนี้ตลอด... น้ำกามพุ่งสู่ด้านในทะลักหลายเอ้อลั่น

“แม่ง... ทำไมไม่ดึงออกก่อน...” ซานนท์บ่นหัวเสีย มันทั้งอี๊อัดและเจ็บ... และไม่คอยชอบสภาพที่ติดเป้งเหมือนตัวเมียแบบนี้...

“มันติดลมไม่มีเวลามาดึงออกหรือ...” นทียักคิ้วกวน ดึงแขนให้อีกฝ่ายลุก ขึ้นมานั่งบนตัก ดวงหน้าทั้งสองประจันหน้ากันในระยะประชิด...

“ลบรูป...” หนุ่มอัลฟาผิวขาวริบเรียกร้องสิ่งที่ต้องการหลังจบกิจกรรม ร้อนแรง ไม่เคยลืมสักครั้งว่ามานอนกับมันเพื่ออะไร

“นี้อตคลายก่อนค่อยทำ...” นทีบีบเคล้นสะโพกอวบ ช่วงนี้รู้สึกจะมีเนื้อหนังมากกว่าหนก่อน ๆ

“ตูดใหญ่ขึ้นนะ มึงอ้วนเธอ” อดไม่ได้ต้องถามตรง ๆ

“เสือก” คำตอบสั้น ๆ เรียกเสียงหัวเราะชอบใจจากคนตรงหน้า

“ปากหมาจริง ๆ วะมึงเนี่ย...” นทีเอียงคอแก้เมื่อยขบ... คิ้วหนาเลิกขึ้น เพราะเห็นสายตาชานนที่จ้องมองรอยสักรูปกุหลาบบริเวณต้นคอเขา...

“...”

“มึงชอบหรือไง มองอยู่ได้”

“ก็สวยดี... มึงมีดีอย่างเดียวแค่รอยสักนี้แหละ” เขาว่าเกมประชดมันจริงจัง แทนที่มันจะโกรธ ทว่ามันยิ่งหัวเราะชอบใจเสียเต็มประดา...

“กุหลาบมันสวยนะมึง แต่อย่าลืมนะว่ามันมีหนาม... วันไหนมึงเผลอไปคว้า มันเข้ามึงจะเจ็บตัว...” นทีว่าทิ้งท้ายทันทีที่เนื้อตกลายตัว ทิ้งตัวลงนอนคว่ำบุหรี่ยาสูบ สบายใจ หยิบโทรศัพท์กดลบรูปภาพชานนที่เสร็จสรรพ...

“...” ชานนที่นั่งนิ่ง สมองเขาตอนนี้มันขาวโพลนไปหมด... และรับรู้ได้ถึง บางอย่างที่ไม่อันตราย...

เขากำลังเดินหลงเข้าไปในดงหนามกุหลาบ...

ตอนที่ 4

“อู๊บ...!” ซานนท์ตื่นเข้ามาด้วยอาการวิงเวียนขนาดหนัก ภาพทางสายตา
แกว่งและหมุนเคว้งสร้างคามพะอืดพะอมแก่เขา ร่างสูงโปร่งรีบวิ่งเข้าห้องน้ำ
อาเจียนน้ำย่อยออกใส่โถส้วม... อาการน้ำลายเหน็ดและขมในคอทำให้ตนรีบหมุนตัว
ควานหาอ่างล้างหน้าบัวปากทึง...

“แฮก...” ใบหน้าหล่อส่องดวงหน้าตัวเองดูดิโรยผิดจากปกติ เขาไม่เคย
หน้าซีดเขียวขนาดนี้ แม้จะผิวขาวแต่ว่านี้มันซีดเกินไป...

“ปวดหัว...” มือขาวซีดยกกุมขมับตัวเอง พาร่างอันโชนะออกจากด้านนอก
นที่ยังคงหลับอยู่แบบนั้น เขาแต่งตัวด้วยชุดนักศึกษาที่มาเมื่อวาน ซึ่งถูกแม่บ้าน
ของโรงแรมนำไปซักและเอามาคีนตั้งเดิม หยิบกระเป๋าเงินเดินออกจากห้อง... สิ่งแรก
ที่ต้องการคืออยากไปซื้อยาพาราकिनแก้ปวดหัว... หวังว่าในรีสอร์ทนี้น่าจะมีขาย...

“จะไปไหน...” น้ำเสียงดุทักดังทำเอาซานนท์สะดุ้งหันมองต้นเสียง...
นที่ตื่นแล้ว ใบหน้าหล่อดูไม่พอใจกับการที่เขากำลังจะออกไปด้านนอกห้อง...

“ปวดหัว จะไปหายากิน...” เขาบอกมันตามตรง ปวดจะตายอยู่แล้ว
อยากกินยากินข้าวแล้วนอนพัก

“จ้กไปด้วย” นทีขยับตัวลงจากเตียง หยิบผ้าคลุมอาบน้ำสวมร่างเดินเข้า

ห้องน้ำผิวปากอารมณ์ดี ซานนท์จำต้องนั่งรอบนเตียงเมื่ออีกฝ่ายต้องการ เขาจะไป
อะไรกับมันได้... ขนาดเข้าห้องน้ำมันยังหิบบทโทรศัพท์เข้าไปด้วย... จึงยากจะ
สบโอกาสฉกเอามาลบรูปภาพอันแสนอัปยศนั้น...

“แตกเก่งนะมึงช่วงนี้...” นทีเฝ้าคางมองคุณชายที่ตักข้าวกินเอา ๆ แถม
เปิดด้วย จำได้ว่าตอนแรก ๆ มันกินอย่างกับแมวดม แล้วดูตอนนี้แทบจะยัดเลยละมั้ง

“เสือก...” ใบหน้าหล่อไม่แตกต่างจากนทีมองเขาตาขวาง ก้มหน้าก้มตา
กินข้าวอย่างเดียว...

“ปากดีเสมอต้นเสมอปลายจริง ๆ... อ้อ แต่มันก็ดีจริงแหละ เล่นเอาถูก
ชั้ตปากตอนมี...!” นทีพูดไม่ทันจบดี ผึ้งตรงข้ามมันตักข้าวอุดใส่ปากนทีเต็มปากเต็มคำ...
เกือบติดคอดีว่าเคี้ยวทัน

“ปากไม่สร้างสรรค์แบบมึงหุบปากไว้แตกข้าวเหอะ” เขาว่าประชดใส่มันจัง ๆ
อย่างน้อยก็มีปาก เขายังพอเอามาสู้กับมันได้หน่อย...

“หี...” นทีแค้นเสียงหัวเราะ ค้วน้ำดื่มอีกใหญ่ สายตาจ้องอีกฝ่าย
ตาไม่กะพริบ... คนโตนมองเป็นฝ่ายรู้สึกอึดอัดเสียเอง...

เขารู้สึกไม่ชอบเลย...

“มองอะไรนักรหาวะ” อดไม่ได้ต้องเอ่ยถามมันตรง ๆ

“มองเมีย” นทีย้อนขำ ๆ แน่นอนว่าคุณชายอัลฟาทำท่าซึ้งซังตาเขียวพร้อมจะพุ่งมาต่อเยเขา ถ้าไม่ติดตรงเขางัดโทรศัพท์ออกมาวาง... เจ้าตัวถึงล้มเลิกความคิดนั้นเอาไว้

มีลูกไก่อยู่ในกำมือนี่มันดีจริง ๆ

“กูไม่ใช่เมียมึง” เสียงแข็งกระด้างดุดันมากกว่าเดิมกับคำพูดไม่เข้าหูจากนที

“เย็ดขนาดนี้ไม่ใช่ผิวเมีย ต้องท้องมีลูกไหม?”

นทีรวนกลับอีกฝ่าย มองดูอาการไปในตัวว่าจะมีการตอบสนองแบบไหน...

“แค่ก! ท้องพ่อง!” คนฟังส่ำลักน้ำดื่มกับคำพูดแสลงหู พอตั้งสติได้สັกพัก ชานนท่วากใส่ ไม่สบอารมณ์สุด ๆ กับการโดนมันป่นหัวได้ป่นหัวดี เสียงหัวเราะเย้ยหยันดังในโสตประสาท นทีเอื้อมมือดึงเน็กไทชานนทให้ยื่นดวงหน้าเข้ามาใกล้ ๆ เจ้าตัว...

“ก็ดีแล้วที่มึงเป็นอัลฟา เพราะกูเอามึงเต็มที่ได้ ไม่ต้องรับผิดชอบทำอะไร... แถมมันอีกด้วย...” นทีพูดกรอกหูคุณชายอัลฟาผู้สูงส่ง...

“มึงนี่เห็นแก่ได้กับได้...” ชานนทพรุลงมหายใจหงุดหงิด นทีเห็นดั่งนั้นจึงยื่นใบหน้าหอมแก้มชิด ๆ หนึ่งที... ด้วยท่าที่นุ่มนวลและอ่อนนุ่ม

พลัก...!

“ทำบ้าอะไร...!” ชานนท์พลักอกอีกฝ่ายออกห่างกับท่าทางนทึ และสัมผัสที่ได้รับ ความรู้สึกเหมือนถูกถนอม... หัวใจเขามันเต้นตุ้บตุ้บ ความรู้สึกช่วงเวลาเดือนกว่า... มันไม่ควรเกิดขึ้นเลย...

“เขิน...?” นทึหรีตามองชานนท์ซึ่งยกนิ้วกลางใส่เขาและก้มหน้างุด กินข้าวไม่พูดไม่จาต่อ... ทว่าเขาเห็นใบหูมันแดง... เท่านั้น รอยยิ้มร้ายก็ปรากฏบนใบหน้าหล่อคมเข้ม...

ในสายตาคนอื่น ๆ ชานนท์คือคุณชายผู้สูงส่ง ยากที่ใครต่อใครนั้นเอื้อมถึง แต่จะมีใครรู้บ้างไหม ว่ามันน่าจะไม่ใช่ต่างจากตัวเมียตอนอยู่ใต้ร่างเขา...

ทั้งเป็นพวกขาดความอบอุ่น... โหยหาความรัก...

ตอนแรกคิดว่ามันเป็นพวกหาจุดอ่อนยาก ที่ไหนได้โคตรง่าย...

พวกอ่อนแออย่างมัน โดนเขาเอาอกเอาใจนิดหน่อยก็ก้าวขาเข้าดงหนามกุหลาบอย่างง่ายดาย...

เขาลังได้บอกใจว่ากุหลาบมันมีหนาม... แต่คนเราก็งงเพราะหลงใหลกับความงามของมัน... สุดท้ายก็เหมือนฆ่าตัวเอง...

อา... โทษเขาว่าหวานเสน่ห์ใส่มันไม่ได้หรอกนะ... โง่เองก็ต้องยอมรับในผลลัพธ์ที่ได้

“ใครมันจะไปเขินคนอย่างมึง” ซานนท์รวนกลับเสียงขุ่น แทนที่มันจะโกรธหรือไม่พอใจกันบ้าง สิ่งที่ได้รับตอบมามีเพียงรอยยิ้มหวาน ๆ จากมัน... ชวนให้หงุดหงิดไปอีก

“เดี๋ยววันนี้อยู่เที่ยวอีกหน่อยก่อนกลับ...”

“ไม่เอา กูต้องกลับบ้าน แค่นี้เดี๋ยวก็มากพอแล้ว” ซานนท์ปฏิเสธทันทีวันแค่นี้เขาก็ลำบากแย่... ไม่รู้ว่ากลับไปจะเจออะไรบ้าง...

“หน้าต้ามึงนี่ไม่รู้จักใช้ชีวิตให้มันสนุกบ้างหรือไง เรียนกลับบ้านแค่นี้?” นทีเอ่ยถามอีกฝ่าย พลังคิดในใจว่าซานนท์อยู่ในกรอบของครอบครัวที่เคร่งกฏระเบียบจัดแน่ ๆ มันถึงได้ดูหยิ่ง ทำท่าทางเป็นผู้หลักผู้ใหญ่เกินวัย...

“เรื่องของกู...”

“อ่าฮะ... มันก็จริง “ เขายักไหล่ขึ้นไม่แยแส ก้มหน้าลงทามวนบุหรือจุดสูบนั่งกินข้าวกันพักใหญ่พวกเราจึงเริ่มเตรียมตัวกลับ ไม่ต้องไปมหา'ลัยเพราะวันนี้เป็นวันหยุดพอดี... ตลอดทางนั่งบนรถทั้งคู่ไม่ได้แม้จะปริปากพูดอะไรออกมา... ซานนท์ให้อีกฝ่ายจอดตรงกลางที่ใกล้จะถึงบ้าน จากนั้นเรียกรถแท็กซี่นั่งต่อเข้าบ้านของตน...

“เฮ้อ...” เสียงถอนหายใจหนักอึ้ง เตรียมตัวเตรียมใจกับการต้องไปเผชิญหน้าผู้เป็นพ่อ... และมันเป็นอย่างที่คิด พ่อมายืนรอเขาตรงหน้าประตูบ้าน

ด้วยท่าทีซึ่งข้ง แสดงออกชัดเจนว่ากำลังโกรธเขา...

“ช่วงนี้แกเป็นบ้าอะไรอะ!?” เสียงของผู้เป็นพ่อตวาดลูกชายลั่นบ้านทันทีที่เห็นชานนท์โผล่เข้ามาในบ้าน เจ้าตัวเล่นหายหัวไปตั้งแต่เมื่อวาน ไม่มีการติดต่อหรืออะไรทั้งนั้น นี่เขายังถือว่าใจเย็นพอ ไม่ให้ลูกน้องไปลากตัวมันกลับมาที่บุญแล้ว

“ขอโทษด้วยครับ” ชานนท์ตอบกลับสั้น ๆ ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงแต่อย่างใด...
อย่าว่าแต่เถียงเลย แค่อ้าปากจะพูดก็จำต้องหยุด...

พ่อมักถูกเสมอ ส่วนคนเป็นลูกไม่เคยมีคำว่าถูก...

“หายหัวไปไหน ตอบให้ตรงคำถาม!” ชาคริตกดดันลูกชายตน รังสีอัลฟา
แผ่ทะมึนรอบบ้าน บรรยากาศมาคุขึ้นเรื่อย ๆ

“ค้ำบ้านเพื่อนครับ”

“บ้านตัวเองไม่มีหรือไง ทำตัวเป็นพวกไร่บ้าน เดียวนี้เริ่มกลับตีก เมื่อวาน
ค้ำที่อื่น อีกหน่อยคงไม่เห็นหัวฉันท!” ชาคริตร้ายยาวด้วยความหงุดหงิด เขาสร้างมันมา
เพื่อให้เป็นอัลฟาที่สมบูรณ์แบบสืบทอดตระกูลชั้นสูง ไม่ใช่ให้ทำตัวขี้ต่ำแบบแม่ของมัน

“จบแล้วใช่ไหม...”

เพียะ!

ชานนท์พูดไม่ทันจบดี ใบหน้าหล่อถูกคนที่ขึ้นชื่อว่าพ่อสะบัดหลังมือเข้าซีกแก้ม

เต็มแรง เขายืนนิ่ง ไม่แสดงถึงความเจ็บปวดแต่อย่างใด... มันชินจนหัวใจมันด้านชา...

ระหว่างเขากับพ่อไม่มีหรือความรัก พ่อเห็นเขาเป็นเพียงเครื่องมือทางธุรกิจเท่านั้น

“...” ใบหน้าหล่อติดไปทางซีดถอนหายใจ หมุนตัวเดินหนีขึ้นบันไดบ้าน ไม่สนใจฟังเสียงด่าทอต่อจากนี้... ไม่พ่นคำว่าบุญคุณ...

เขาเป็นเพียงแค่นกที่ถูกขังไว้ในกรง ต่อให้รูปร่างนั้นสวยงามกินดีอยู่ดี ขนาดไหน มันก็ไม่มีคามหมายเลยเพราะไม่มีคำว่า ‘อิสระภาพ’

จะทำอะไรได้นอกจากก้มหน้ายอมรับความจริงเพียงเท่านั้น...

“อีก...!” ไม่รู้ว่าเป็นเพราะช่วงนี้เขาเครียดหรือว่ายังไง อาการเวียนหัวและความพะอืดพะอมเริ่มเล่นงานชานนท่ีขึ้นเรื่อย ๆ ร่างสูงโปร่งเดินโซเซเข้าห้องนอน รีบคว้าถังขยะอาเจียนของเหลวลงด้านใน โกงคอดด้วยท่าที่แสนทรมาณ อาการป่วยที่เขาไม่เคยเป็นมาก่อน ตัวก็ไม่ได้ร้อน ไม่ได้มีไข้ไอเจ็บคอ...

“หรือเราจะเครียดลงกระเพาะ”ชานนท่ีเดาอาการป่วยของตน จะว่าไป หน้าเขาซีดและอิดโรยขนาดนี้ พ่อยังไม่แม้แต่จะสังเกตกันสักนิด...

“หึ...” หัวเราะในลำคอรู้สึกรำคาญตัวเองเต็มทน เขามีฐานะร่ำรวย เป็นชนชั้นสูง... มีความสุขสบายไปทุกอย่าง เป็นสิ่งที่ใครหลายคนนั้นต้องการ

แล้วทำไมล่ะ... ทำไมเขาถึงไม่มีความสุข...

**

หลายอาทิตย์ผ่านไป...

เขาอาจจะบ้าไปแล้วจริง ๆ ก็ได้ ที่ช่วงนี้ตัวเองรู้สึกต้องการทีและติดกลิ่นกาย
อีกฝ่าย... ทั้งที่มันเป็นคนที่ไม่ควรรู้สึกดีด้วยแท้ ๆ...

มันชื่นใจเขา... บังคับเขา... แต่เพียงแค่อูกมันสัมผัส... กอดและหยอกเข้า
เอาอกเอาใจ ดันใจสั้น รู้สึกดี...

หรือว่าเขากำลังจะเป็นโรค Stockholm Syndrome [(สต็อกโฮล์ม ซินโดรม)
อาการหลงรักคนร้ายหรือคนที่ทำร้ายตน]

แม้ไม่อยากจะเชื่อ... แต่ที่น่าหนักมันค่อนข้างโอเคไปทางนั้น...

“...” เขากลิ่นน้ำลายเหน็ดลงคอ ความรู้สึกแบบนี้ไม่ควรจะมี ทว่ามันดัน
เป็นไปแล้ว

“นนท์...”

“ไอ้นนท์!”

“ฮะ!” ชานนธ์สะดุ้งโหยง ร้องเสียงหลง เสียงเรียกของเพื่อนสนิทปลุกให้เขาหลุดออกจากภวังค์ความนึกคิดของตัวเอง

“มึงเป็นอะไร ช่วงนี้มึงเหม่อมากนะ กูซักรจะเป็นห่วงมึงจริง ๆ ละ” ไอ้เต้ยื่นหน้ามาใกล้ มองสำรวจหน้าเขาในระยะใกล้ ๆ คนถูกมองส่ายหน้าพริต...

“กูสบายดี แค่คิดเรื่องเรียน...” เขาโกหกเพื่อนทั้งที่เอาแต่คิดถึงเรื่องนที...

“มึงปล่อยวางสมองบ้างก็ได้ ตำแหน่งที่อปไม่หนีมึงหรอกเพื่อนเอ๋ย” เต้หัวเราะ ยกมือตบไหล่เพื่อนดังปุก ๆ ก่อนจะเอานิ้วชี้จิ้มแก้มชานนธ์ซึ่งช่วงนี้มีเนื้อมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน

“เออ จะว่าไปมึงคงสบายดีจริง ๆ แหะละ มีน้ำมีนวลเปล่งปลั่งกว่าเมื่อก่อนเยอะเลย...” เต้สังเกตชานนธ์มาได้สักพักหนึ่ง เมื่อก่อนเจ้าตัวจะติดผอมไปนิด ดีที่ว่าเป็นคนสูงใหญ่... จึงดูไม่ชัดตาอะไร พอตอนนี้มันดูอวบอิมขึ้นเยอะก็ว่าได้...

“เวอร์มึงเนี่ย...” ชานนธ์ยิ้มขำ ก่อนสายตาเขาจะหยุดชะงักเมื่อสัมผัสได้ถึงดวงตาจากใครบางคนที่ย้องมอง... และคนนั้นก็คือนที... เห็นชัดว่าเจ้าตัวขี้นี้วให้เขาออกไปด้านนอก ชานนธ์ก้มมองนาฬิกาในข้อมือว่าใกล้จะพักเที่ยง ซึ่งถือว่านทีช่วงหลังดูไม่เอาเวลาเรียนชวนเขาออกนอกกลุ่มนอกทาง... ถือว่าดีกว่าเมื่อก่อน...

“กูไปเข้าห้องน้ำก่อน มึงไปรอกูที่โรงอาหารเลย”

“เออได้ ๆ ให้อู๋สั่งข้าวเผื่อไหม?”

“ไม่ต้องอู๋สั่งเองได้” เขาบอกเพื่อนเสร็จสรรพ ขยับกายเดินออกด้านนอก นานที่ไปก่อน เขาออกห่างจากห้องได้สักพักนั้นก็ตามมาติด ๆ ก่อนมันจะดึงแขนเขา ตรงเข้าไปยังห้องน้ำเฉพาะของอาจารย์เท่านั้นในตึกเรียนนี้... โดยไม่ลืมลากป้าย กำลังทำความสะอาดวางหน้าห้อง...

ปัง...

ประตูปิดลงพร้อมกับหลังเขาถูกผลักหลังติดประตูห้อง... ร่างสูงใหญ่ ขนาดพอ ๆ กันยืนเบียดกันตรงมุมกำแพง ปลายคางชานนธ์ถูกจับให้เชิดขึ้น สายตาคมจ้องมองริมฝีปากสีซีด

“แลบลิ้นออกมา...” นทีออกคำสั่ง ปลายนิ้วโป้งคลึงกลับปากอีกฝ่ายให้อ้าออก วินาทีที่ลิ้นสีสดไหลสู่สายตา เขาโน้มใบหน้าใช้ปากดูดดุนลิ้นสาว... ตวัดเกี้ยว จูบดูดันชนิดไม่ให้คนโดนจูบหายใจทันจังหวะของเขา...

“อีก...” ชานนธ์ก็ลิ้นน้ำลายลงคออีกใหญ่ แลกลิ้นจนปากเปียกชุ่มน้ำสีใส บางส่วนไหลย้อนข้างมุมปาก... พอตั้งสติได้เขารีบผลักไหล่หนาออกห่าง...

“ทำไม?” นทีเลิกคิ้วถามคนตรงหน้า ยกหลังมือเช็ดคราบน้ำลายตัวเอง...

“ทำที่อื่นไม่ได้หรือไง...” เอ่ยปากถามเพราะหวังว่าจะมีใครอาจเข้ามาด้านในก็ได้ แม้จะมีป้ายแขวนไว้ว่าจะไม่มีคนเข้ามา...

“ไม่จำเป็น...” นทีฉีกยิ้มหวาน วาดแขนกอดเอวคุณชายชานนท์ แนบชิด ลำตัวตน มืออีกข้างเกี่ยไบหน้าชาวซีด... ดวงตาคมเป็นประกายราวกับว่าตนเป็นผู้ชนะ...

“วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่กูจะทำแบบนี้กับมึง... เพราะรูปเหลือแค่เพียงไบเดียว...” เขากระซิบข้างไบหูชานนท์ มือหนาสอดเข้าسابเสือนิสิต ลูบไล้กล้ามเนื้อที่ดูเหมือนจะน้อยลงกว่าเมื่อก่อน ดูนุ่มนึ่มขึ้น... ในทางกลับกัน ชานนท์เหมือนตัวเองกำลังตกลงเหวลึก... อาการใจหายที่ไม่น่าเกิดขึ้น... ไม่รู้ทำไมหยาดน้ำตาถึงคลอในหน่วยตา มันเอ่อล้นจนไหลลงมาจากดวงตาข้างหนึ่ง... ไม่อยากยอมรับแต่มันคือความจริงอันน่าสมเพชสำหรับอัลฟาเช่นเขา...

ไม่ผิดแน่... เขารักมัน...

ตอนที่ 5

“อ้อ...!” ร่างกายขาวซีดกระตุกเกร็งหนักหน่วง ปลดปล่อยหยาดน้ำค้าง กระเด็นเลอะผนังห้องน้ำ ตามด้วยเอวหนาอัดกระแทกใส่ซักแก่นกายเข้าออกเร็วเร็ว เมื่อความสำเร็จกำลังถึงจุดหมาย สะโพกหนากระแทกเต็มแรงครั้งสุดท้าย ธารน้ำร้อน ฉีดพ่นเต็มช่องทางอุ่นร้อน เขาถอนงัดท่อนเนื้อออกจากช่องทาง น้ำสีขุ่นจำนวนมาก ไหลทะลักย้อนเต็มต้นขาขาว นทีบีบเค้นสะโพกอีกฝ่ายแผ่วเบา ประทับใจกับเซ็กซ์ อันแสนยอดเยี่ยม... เก็บดวงอย่างคุ้มค่าเพราะมันคือครั้ง ‘สุดท้าย’

เล่นเอาเกือบน็อคเหมือนกัน ดีที่รั้งตัวไว้ทัน ไม่งั้นได้กินเวลาอีกนาน...

“นี่ภาพสุดท้าย” นทีโชว์รูปในโทรศัพท์ กดลบรูปภาพในแกลเลอรีไม่เหลือ แม้แต่ภาพเดียว นทีแต่งตัวจัดแจงเสื้อผ้าตัวเองเล็กน้อย... สายตาคมกริบเหลือบมอง ชานนที่นั่งทรุดตัวอยู่กับพื้นโดยที่ร่างกายยังมีหยาดน้ำค้างเปรอะเปื้อน... เป็นภาพ ค่อนข้างยั่วชวน

แต่นั้นแหละ เขาเล่นมันพอแล้ว...

.

.

ความรู้สึกหลังจากถูกคนที่ปล่อยให้เป็นอิสระ เขารู้สึกว่าบางอย่างในชีวิตมัน
ขาดหาย... ครั้งสุดท้ายที่ได้สัมผัสก็ผ่านไปหลายวัน เขาอยากลิ้มมัน อยากลบมัน
ออกไปจากใจ ทว่าไม่สามารถทำมันได้เลยสักครั้ง...

จะว่าเขาโง่หรืออ่อนแอไม่สมฐานะเพศของตัวเองก็ได้ ช่วงเวลาที่อ้างว้าง
และเจ็บปวดจากที่บ้าน ความใจดีและอบอุ่นเพียงเล็กน้อยที่ได้รับจากคนที่ มันทำให้
เขามีความสุข... รู้สึกดีและโหยหามัน...

ใช่ เขาโหยหานที... แต่อีกคนไม่ได้รู้สึกอะไรมากกว่านั้น... เป็นแค่ของเล่น
ชั่วคราวของอีกฝ่าย... และตอนนี้เหมือนนทีจะเจอของเล่นชิ้นใหม่...

“ฮันแน ไอนะ ได้ข่าวว่าตามจีบน้องหวานเหรวะ!” เพื่อนสนิทที่แซวเล่น
ห้องเรียน คนถูกแซวนั่งยักไหล่ ไม่แม้แต่จะปฏิเสธสักนิด...

“ก็ใช่ น้องน่ารักดี...”

“ท่า ตั้งแต่มีงัยย้ายมามหา’ลัยนี่พาดตัวที่ออกไปก็คนแล้ววะ” เพื่อนนที
ตบไหล่รัว ๆ ใช้นทีเพียงย้ายมามหา’ลัยมากลางคัน เนื่องจากมีปัญหาจากที่เก่า... แน่นอนว่า
ใช้เงินเข้ามา เพราะเป็นคนหล่อและฐานะดี จึงไม่ยากเลยที่มีแต่คนอยากสนิทด้วย...
ไอ้พวกที่เกลียดชังหน้าซันนทียังไปตีสนิท ทำตัวกว้างจนทุกวันนี้...

บางทีก็แอบสมเพชไอ้พวกที่เกาะอำนาจของคนอื่น...

“ไม่เสือกสิ...” นที่ว่าดู ๆ สายตาคมหยุดชะงัก รู้สึกได้ถึงสายตาของชานนทร์ สายตาดูอาลัยอาวรณ์แม้เจ้าตัวจะทำเหมือนไม่สนใจ นั่นแหละเขาดูออก อ่า... คุณชายผู้สูงส่งดันมีสภาพอันน่าสงสาร...

“นนท์...!” ในขณะที่นที่กำลังยิ้มกริ่มในใจ คิ้วหนาต้องขมวดจับกับเสียงเรียกเจ้าของชื่อ นั่นก็คือภาพของไอ้เต้เพื่อนสนิทชานนทร์ ที่ดูเป็นห่วงเป็นใย และเนื้อต้องตัวอีกฝ่ายบ่อย ๆ ท่าทางดูทะนุถนอมเพื่อนซะเหลือเกิน...

ตึง...! โครม...!

“ไอ้ณะมึงจะรีบลुकไปไหนวะ โต้ะล้มหมด...!” เพื่อนเขาโวยวายยกใหญ่ เรียกสติให้กลับคืนมา แอบแปลกใจในตัวเองนิดหน่อย...

แล้วเขาจะหงุดหงิดมันทำไม...

“ไอ้ณะเสื่อมึงขาดข้างเอวนี่...” เพื่อนสนิทจิ้มนิ้วเข้าช่วงข้างเอวเป็นรอยขาดทางยาว คงเป็นจังหวะรีบลुकพรวดพรวดเสื่อจึงไปเกี่ยวกับขอบโต้ะเหล็ก...

“ซิ...” ใบหน้าหล่อจีปากหงุดหงิด เขาถอดเสื่อนิสิตออกโยนเขวี้ยงทิ้งใส่ถังขยะ เหลือเพียงเสื่อยึดจับอยู่ด้านใน

“โห... พ่อคนหล่อ ขาดปั๊บทิ้งปั๊บ”

“หุบปาก กูหิวจะไปแตกข้าว...” นที่ค้อนตาเขิวใส่เพื่อน พวกมันต่างทำหน้างที่ดันโดนหงุดหงิดใส่แบบไม่รู้สาเหตุ ถึงกระนั้นพวกเขาก็รีบลुकเดินตามนที่ออกไป

เหล่านักศึกษาเริ่มพากันทยอยเดินออกจากห้อง เมื่อหมดคาบเรียนเข้าสู่ช่วงพักเที่ยง...

“ช่วงนี้เหมือนไอ้นที่ไม่ค่อยมาป่วนเท่าไร” แต่ว่าออกมาตามจริง หลัง ๆ ไม่นอนตามกวนสักเท่าไร ตอนก่อน ๆ ขยันแหวะเพื่อนเขาประจำ เป็นคนที่ย้ายมา กลางเทอมทว่าโคตรกว้าง...

“ก็ดีแล้ว...” ซานนท์ถอนหายใจ พยายามตั้งสติตัวเอง เมื่อกี้ตอนที่ เดินผ่านเพียงเล็กน้อย หัวใจเขาสั่นไหว อยากพุ่งตัวเข้ากอด มันยากนะที่ต้องทำ ใจแข็ง... ไม่อยากเห็นสายตาสมเพชจากมันว่ามีแค่เขาที่ห้วนไหว...

“เห็นแบบนี้ค่อยรู้สึกสงบหน่อย ไปกินข้าวกันเหอะมึง...” เต้ดึงแขนเพื่อน ชวนไปโรงอาหาร

“มึงไปสั่งให้กูก่อน พอดีอาจารย์เขาเรียกกูให้ไปเจอหลังจบคาบ...” เขา โโกหกเต็ม ๆ ทั้งที่มันมีสาเหตุอื่น...

“ได้เลยครับ กะเพราะไก่ไข่ดาวใช่ไหม”

“อือ... ขอบใจ” ซานนท์พยักหน้า พอเต้เดินออกไปได้สักพัก ในห้องที่ ว่างเปล่าไร้ผู้คน ทว่ากลับมีสิ่งหนึ่งเรียกความสนใจจากเขา... หนุ่มอัลฟาผู้สูงส่ง ย่างกรายไปทางถังขยะของห้องเรียน สายตาโฟกัสตรงเสื้อนักศึกษาพาดบนปากถัง... เอื้อมมือหยิบมันขึ้นมาอย่างไม่รีบรังเกียจ... รู้สึกตัวอีกทีก็โอบกอดและสูดดมกลิ่นกาย ของนที่...

เขาทรมาณ... ทำไมต้องหลงไปรักคนอย่างนที

**

**ภายในห้องนอนอันกว้างใหญ่... หนึ่งร่างสูงโปร่งผิวขาวซีดกำลัง
นอนทรมาณอยู่บนเตียงนอนของตน**

“อีก... อ้อ...” เป็นช่วงเวลาอันน่าสมเพชของเพศอัลฟาอย่างชานนท์ ที่ต้อง
มาช่วยตัวเองด้วยกลิ่นจากเสื้อของเพศเดียวกัน... แถมเป็นเสื้อที่นั่นทิ้งในถังขยะ...
กลิ่นหอมที่โหยหาและคิดถึงมาตลอด...

“แฮก... ไม่พอ...” ชานนท์มองมือที่รุद्धั้งท่อนเนื้อตัวเองยังคงแข็งขึ้น ไม่มี
ที่ท่าจะสงบลงในเร็ว ๆ นี้แน่นอน... แค่ด้านหน้ามันไม่พอ ร่างกายเขามันแปลกไป
สาเหตุทั้งหมดมันมาจากนที... ไอ้ผู้ชายเฮงช่วยคนนั้นทำให้เขาต้องมามีอาการเหมือน
คนติดสั้ว... ไม่ต่างจากไอเมก้ายามฮิต

“อ้อ...!” สุดท้ายชานนท์จึงต้องใช้นิ้วตัวเองสอดใส่ภายในช่องทางรักชุ่มชื้น
ด้วยน้ำอะไรสักอย่าง ก้านนิ้วยาวกดลึกควานหาจุดกระสัน มืออีกข้างถือเสื้อที่สดดม
กลิ่นเสื้อเจ้าของกระตุ้นอารมณ์อันร้อนรุ่ม... ทุกการกระทำของนทีตอนร่วมรัก
เขาจดจำมันได้หมด... ยิงนี้ถึงร่างกายมันยิ่งร้อนระอุ...

“อะ... อา...” ร่างโปร่งแฉ่นตัว กระตุกเกร็งจ้วงหวะสุดท้ายที่กดก้านนิ้ว
แช่ค้างช่องทางตอรั้นนิ้วมือทั้งสาม... น้ำสีขุ่นไหลเยิ้มเปรอะเปื้อนหน้าท้องของตน...
นอนปรับลมหายใจสักพักจึงถอนนิ้วออก... พอทำเสร็จความรู้สึกแย้ก็จู่โจมเจ้าตัว...

“บ้างจริง ๆ...” ใบหน้าขาวซีดหงุดหงิดตัวเอง... ที่มัวแต่คิดถึงไอ้ผู้ชายแบบนั้น...

ไม่ยากคิดแต่ก็คิดถึงมาตลอด โชคชะตากำลังเล่นตลกอะไรกับเขากัน...

ก็อก...! ก็อก...!

เฮือก...

ชานนท์สะดุ้งโหยง รีบหยิบทิชชูมาทำสะอาดคราบน้ำสีขุ่นตามตัวพลาง
ตะโกนถาม

“ใครนะ”

“ป่าเองค่ะ พอดีคุณผู้ชายให้มาเรียกคุณชาย...” เสียงแม่บ้านเอ่ยบอก
คนด้านใน ชานนท์รีบดึงกางเกงมาสวมใส่ ก่อนจะนำเสื้อของนที่ซ่อนไว้ใต้หมอน

“เดี๋ยวผมออกไปครับ...” เขาบอกแม่บ้าน รีบจัดแจงเสื้อผ้า จ้าขาเดิน
ออกจากห้อง ที่พ่อเรียกเขาคงไม่พันเรื่องคู่หมั้น... ไม่ก็เรื่องหุ้่นที่เจ้าตัวบังคับให้เขาทำ
มาตลอด...

หลายวันต่อมา...

“ดูท่าพี่หวานจะเป็นตัวจริงของพื้นที่แหละแก”

“ใช่ คุณเปิดตัวกันอย่างโจ่งแจ้งมากเลยให้ตาย...”

“ดูเหมาะสมเกินไป อิจฉาอะ...” เสียงการพูดคุยเกี่ยวกับหัวข้อคนดัง
ทุกถ้อยคำและคำพูดได้ยิบซัดเจนเข้าโสตประสาทของชานนท์

“...” ใบหน้าหล่อเหลาแม้จะดูเรียบนิ่ง ทว่าภายในใจมันกำลังกรีดร้องและ
เจ็บปวด... เจ็บแต่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากทำใจยอมรับมันก็แค่นั้น

ครี๊ดด... ครี๊ดดด...

เสียงสมาร์ตโฟนสั้นเรียกสติชานนท์ให้กลับมา ล้วงหยิบดูเบอร์ปลายสาย
พบว่าเป็นรดาคุ่มั่นของเขานั่นเอง...

“ฮัลโหลครับ...”

[มาเจอกันหน่อยพีนนท์ ดาอยากคุยเรื่องสำคัญ]

“ได้สิ ที่ไหนล่ะ...” ชานนท์ตกปากรับคำรดา พอได้สถานที่นี้ค้หมายเขาจึงเดินออกไปด้านนอก เรียกรถแท็กซี่ไปยังร้านกาแฟร้านดัง... พบหญิงสาวนั่งคู่กับผู้ชายคนหนึ่งด้วยใบหน้าซีเรียสระดับหนึ่ง...

“มีอะไรหรือดา...” เขาเอ่ยถามทันทีที่มาถึง ส่งยิ้มให้คู่หมั้นและอีกคนที่เป็นคนรักของเจ้าหล่อน ที่คบกันมานานก่อนจะถูกทางบ้านให้มาคู่ตัวกับเขา

“รดาโทรไปถอนหมั้นกับทางพ่อพี่น้องค้ะ...” เธอบอกเขาด้วยสีหน้าค่อนข้างกังวลเล็กน้อย

เธอไม่อยากโดนทางบ้านบังคับไปมากกว่านี้แล้ว

“ดีแล้วละ ถึงยังงพวกเราก็ไม่ได้รักกันอยู่แล้ว...” เขาระบายรอยยิ้มออกมาไม่ให้อีกฝ่ายนั้นวิตกเรื่องถอนหมั้น

“ดากลัวทางพ่อพี่จะว่าพี่ชานนท์” หล่อนถอนหายใจหนักอึ้ง ในขณะที่นั่งกุมมือคนรักตลอดเวลา

“ไม่เป็นอะไร เรื่องแค่นี้พี่ชินแล้ว...”

“ขอโทษด้วยครับที่ทำให้ลำบาก” หนุ่มเบต้าแพนรดาแก้มสีระชะขอโทษชานนท์ เพราะเขาเป็นเบต้า ทางบ้านรดาจึงไม่เคยยอมรับเขา ไม่สามารถคบกันได้ อย่างราบรื่น...

“ผมไม่เป็นอะไรจริง ๆ อย่างกังวลไปเลยครับ” เขาไม่ได้คิดมากอะไร

อิจฉาด้วยซำที่รดามีความกล้าขนาดนี้ ต่างกับเขาอย่างสิ้นเชิง

“ดาอยากเป็นอิสระ ไม่อยากถูกพ่อคอยชักจูงเป็นหุ่นเชิด พวกเราจะไปอยู่กันที่อื่น ที่ไหนก็ได้ที่ทำให้ดามีความสุข แต่ไม่ใช่ที่นี่” เธอระบายความอัดอั้นมาตลอดให้ชานนทฟัง ไม่รู้หรือกว่าหนทางข้างหน้าอนาคตจะเป็นอย่างไร... แต่ยังดีกว่าจะปล่อยให้มันเป็นไปตามความต้องการของผู้ใหญ่ พวกเราคุยกันสักพักใหญ่ ก่อนจะแยกย้ายกันกลับ แต่ทางรดาไม่ได้กลับบ้าน เจ้าตัวตั้งใจไปกับแฟนหนุ่มของเธอ...

“อีก...!” อาการเวียนหัวเล่นงานชานนทเป็นระยะ คงเพราะนั่งนานและรีบลุกขึ้นยืนกะทันหัน ถึงได้เวียนหัว อาเจียนสิ่งที่ทานไปออกมาจนหมดสิ้น... เขายังไม่มีโอกาสไปหาหมอสักที แทบไม่เคยได้ไปด้วยซ้ำ ป่วยแค่ไหนก็หายากินเอง ไม่อยากโดนพ่อหาว่าเขอ่อนแอ ปวกเปียกไม่สมเป็นชนชั้นผู้นำ

“พ่อหนุ่มไหวไหมเนีย?” เสียงของคุณลุงที่เดินผ่านหยุดเดินมองอาการชานนทที่ดูไม่สู้ดีเอาเสียเลย... คนโดนถามยกมือขึ้นโบกไปมาเชิงว่าไม่เป็นอะไร...

“ผมโอเคครับ... กำลังจะกลับบ้าน...” เขาก้มหัวบอกอีกฝ่ายด้วยท่าทางนอบน้อม กวักมือเรียกรถแท็กซี่กลับบ้าน... ระหว่างแอบงีบเล็กน้อยเพราะเขาเพลียมากจริง ๆ...

หมับ...!

“แกไปทำอะไรให้หุนหันไม่พอใจถึงถอนหมัน!” นี่คือคำถามแรกจากคนเป็นพ่อเมื่อเห็นเขาเดินเข้าบ้าน คอเสื้อถูกมืออีกฝ่ายดึงกระชาก สีหน้าบ่งบอกถึงความไม่พอใจ...

ไม่ว่าทำอะไรก็ไม่เคยเป็นที่พึงพอใจของพ่อ แค่นินทาใจเขาก็ผิดแล้ว...

“ผมไม่ได้ทำอะไร พวกเราแค่ไม่ได้รักกัน” ตอบด้วยน้ำเสียงอันแสนอ่อนแอหลาย ๆ อย่างมันถาโถมจนเขาอยากทิ้งตัวลงนอนหลับซะเดี๋ยวนี้อ... เหนื่อย ขอพักสักหน่อยไม่ได้เลยเธอ

“ไอ้ลูกไร่น้ำยา!” ซาคริตง้างมือหมายจะตบสั่งสอน ทว่าโดนมือลูกชายนั้นจับข้อมือเอาไว้... ใบหน้าขาวซีดส่งยิ้มอันแสนฝืดเฟื่อนให้ผู้เป็นพ่อ... ริมฝีปากซีดเขียว ไร้สีสันอ่อยคำพูดแสนปวดร้าว...

“พ่อครับผมเจ็บ...”

“ที่ผ่านมามีผมเจ็บมามากแล้วจริง ๆ” หยดน้ำตาที่ไม่เคยปล่อยให้มันออกมาต่อหน้าพ่อ มันกำลังหยดไหลบนหลังมือซาคริต... หัวใจที่เย็นชามันกำลังเจ็บ... กำลังปวด... ทรมาณ... ถึงเขาจะพยายามเข้มแข็งมากเท่าไร แต่สุดท้ายผู้ชายที่ชื่อซานนทคนนี้ก็

เจ็บเป็น...

เชื่อเถอะ เขาเป็นนกปีกหักที่ไม่มีแรงจะโฉบบิน เพราะโดนนายพรานสองคน
รุมทำร้าย...

ตูป...!

ร่างผอมแห้งจากการไม่ได้กินข้าวมาหลายวัน เนื่องจากช่วงหลังมานี้
ค่อนข้างเครียดจนกินอะไรแทบไม่เข้า ต่างจากตอนแรกที่ยังกินได้เยอะ ชานนท์ตัวเซ
ล้มลงกับพื้นบ้านทั้งคืน... ทั้งหูและหัวสมองไม่สามารถรับรู้อะไรได้อีก...

ในที่สุดก็ได้พักเสียที่...

